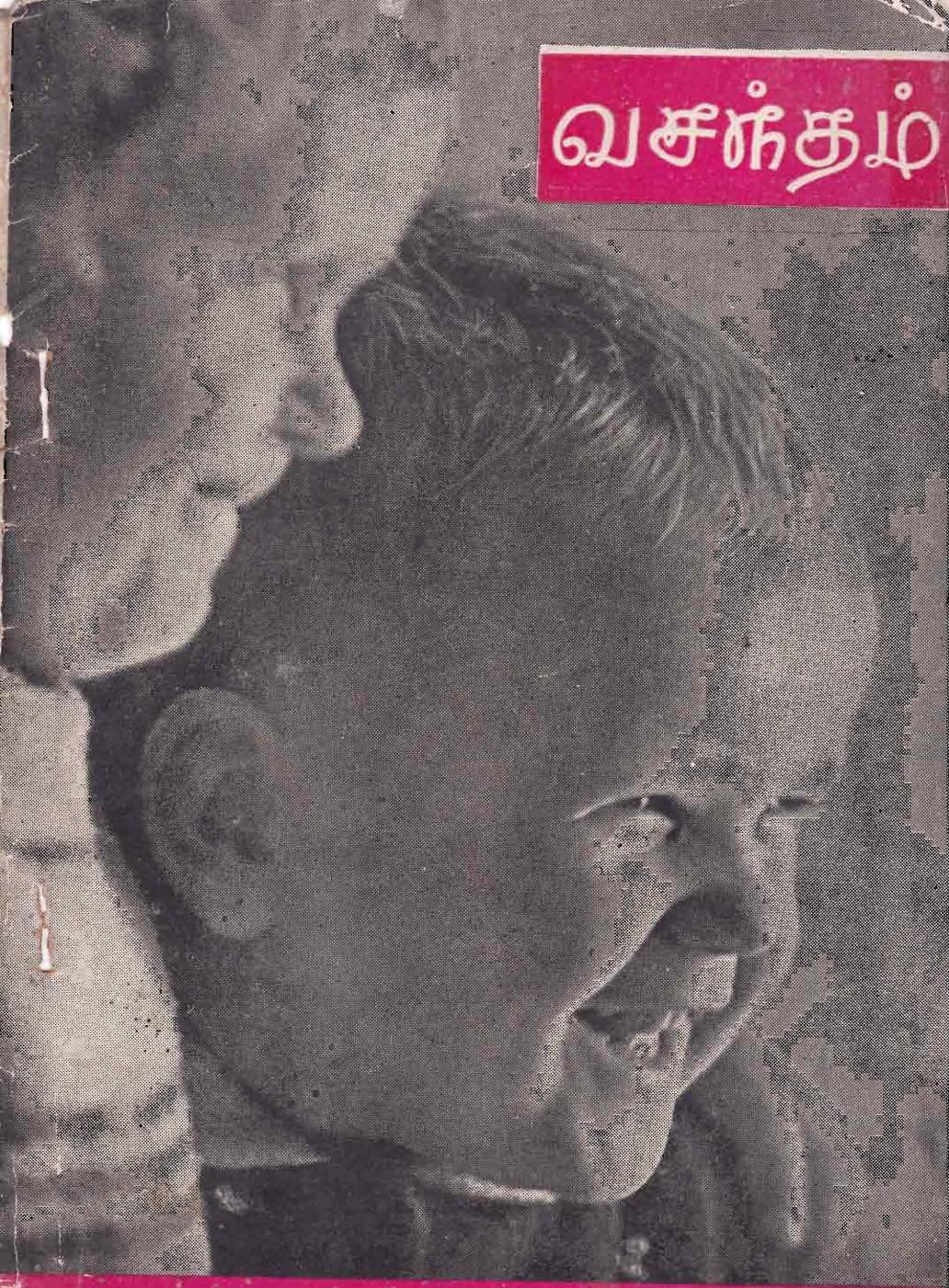

வசந்தம்

வசந்தம்

மலர் 1

நவம்பர் 10, 1965

இதழ் 3

சமுத்து இலக்கியம்

ஈழவள நாடு இறும்புது எய்தும் வகையில் எண்ணற்ற இலக்கிய கர்த்தாக்கன் தோற்றி ஈழத்திற்கு மட்டுமல்ல இந்திய நாட்டிற்குமே பெருமை தேடித் தந்திருக்கிறார்கள்.

�ழத்து பூதத் தேவனூர் தொட்டு பல்வேறு புலவர் பெருமக்கள் தோற்றிய நாடு நம் நாடு. சமீப காலத் தில் கூடாதல்லைநகர் நாவலரும், கலாயோகி ஆண்தல் குமாரசாமி. நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர், மட்டுநகர் விபுலானந்தர் போன்ற கலைஞர் பெருமக்கள் தோற்றி நமது கலை இலக்கியத்திற்கு அருமையும் பெருமையும் தேடித் தந்துள்ளார்கள். இன்றும் கூட சிருட்டி இலக்கியத் துறையில் சிறந்து விளங்குபவர் பலர் எம்மத்திலீல் இருக்கிறார்கள். இது எவரும் மறுக்க முடியாத உண்மை.

இந்த இலக்கிய கர்த்தாக்கன் மத்தியில் காலத்தாலும், கருத்தாலும், நோக்காலும் வேறுபாடுகள் நிறைய இருக்கலாம். ஆயினும் இவர்களெல்லாம் ஈழத் தமிழ்க் கலாச்சாரபன்பாட்டுக்குச் சிறப்புத் தருபவர்களே.

இருந்தும் என்ன? “�ழத்து இலக்கியம் என்று ஒன்று உண்டா” என்று கேட்பவர்கள் எம் மத்தியில் பலர் இன்னும்

இப் பத்திரிகையில் வெளியாகும் கதைகளில் வரும் பெயர்கள் சம்பவங்கள் யாவும் கற்பனையே.

• இருக்கிறார்கள். . இது எதைக் காட்டுகிறது? எம்மேல் எம் சக்திக்கு மேற்பட்ட ஒன்று மேலாதிக்கம் வகிக்கிறது என் பதைத்தான். இதிலிருந்து விடுபட முடியாமல், இதை எதிர்த்து நின்று முன்னேற முடியாமல் திணறுகிறோம்; திக்கு முக்காடு கிறோம். அதுதான் இந்திய கலாச்சார ஆதிக்கம் என்பது.

நாமும் மனிதர்கள் என்ற முறையில், நமக்கும் தனித்துவமான கலாச்சார பண்பாடு உண்டு என்ற முறையில், நாமும் சுயமாக சிருட்டிக்கக் கூடியவர்கள் என்ற முறையில் இந்த ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து நிற்கத்தான் வேண்டும். எமது கலாச்சார பாரம்பரியத்தின் ஆண்மையை; தனித்துவத்தை நாம் நிலை நாட்டித்தான் ஆக வேண்டும் எந்த நாட்டுக் கலை இலக்கிய சிருட்டிகளுக்கும் ஈழநாட்டுக் கலை இலக்கியம் தாழ்ந்த தல்லசமதையானதுதான் என்பதை நாம் நிலை நிறுத்தியே யாக வேண்டும். இந்த மனப்பான்மை எங்கள் இலக்கிய கர்த்தாக்கள் மத்தியிலும், எம் மக்கள் மத்தியிலும் கண்டிப்பாக ஏற்பட்டுத் தான் ஆக வேண்டும்.

ஆங்கில இலக்கியத்தின் பிறப்பிடமான ஆங்கிலேய நாட்டிலும் பார்க்க அமெரிக்க நாட்டிலே தனித்துவமான வழியிலே அம் மொழி சிறந்து விளங்க முடியுமானால், ஈழத் தமிழகத்தில் — சிறந்த தமிழ் வழங்கும் சிரிய நன்னட்டில் ஏன் ஈழத் தமிழிலக்கியம் சிறந்து விளங்க முடியாது?

முடியும். எதையும் வெல்வதென்று மக்கள் துணி ந் து விட்டால், எப்படியும் வெல்வதென்று முடிவு கட்டி விட்டால் எம்மால் — எமது மக்களால் சாதிக்க முடியாது என்று எவரும் கூறமுடியாது.

எதற்கெடுத்தாலும் இந்தியக் கலைஞர்கள்; எவர் வாஸ்கினாலும் இந்தியப் பத்திரிகைகள்; எந்தப் படம் என்ற கூறும் இந்தியப் படம் தான் என்ற நிலை இருக்கும் வரைக்கும் இலங்கைக் கலைஞர்கள் வளர முடியுமா? இலங்கையர் கலை தான் வாழ முடியுமா? இலங்கைப் பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள் தான் நிலைக்க முடியுமா? இல்லவே இல்லை.

நாம் இருக்கும் நாடு தான் நமது நாடு. நாம் வளர்க்கும் கலைதான் நமது கலை. ‘இரவல் பிடவையில் இது நல்ல கொய்யகம்’ என்ற நிலை மாறவேண்டும். அதை நாம் மாற்றித்தான் ஆக வேண்டும். இல்லாவிட்டால் எமது இலக்கிய

கர்த்தாக்களின் சிருட்டிகளுக்கு “அடிக்குறிப்புத் தேவை” என்ற அகம் பாவம்தான் மேலோங்கும். அவர்களின் ‘குழுத மான இலக்கியங்களை’ எந்தவித கேள்வி நியாய மின் றி மென்று விழுங்கும் கழுதைகள்லவா நாம்? நாம் என்ன தான் சொன்னாலும் கழுதையின் கானத்தை அவர்கள்தான் அப்படி ரசிப்பார்கள். குடுசரணை அற்றவர்களாக நாம் இருப்பதற்கு இதுவும் வேண்டும் இன்னமும் வேண்டும்.

கதையை வளர்ப்பானேன். ஈழத்துக் கலை இலக்கியத்தை வளர்க்க, இந்திய கலாச்சார ஆதிக்கம் என்ற அடிமை நிலையைத் தகர்க்க ஈழத்து எழுத்தாளர்களும், ஈழத் தமிழ் மக்களும் தன்னுணர்வு கொள்வார்களாக.

நாம் இருக்கும் நாடு தான் தமது நாடு.

நாம் வளர்க்கும் கலையே தமது கலை.

‘பரிசு பெற்ற கவிஞர்! ’

இந்திய நாட்டின் பிரபலமான கலைஞர்களில் ஒருவர் எனப் போற்றப்படுகின்ற உத்பால் தத், இந்திய அரசினரால் கைது செய்யப்பட்டதாகச் செய்தி கிடைத்திருக்கின்றது இது கலைத் துறையில் ஈடுபாடுள்ள சுக்லரையும் திடுக்கிட வைத்துள்ளது.

உத்பால் தத், வங்காளத்தின் தலைசிறந்த நாடகாசிரியர்; தயாரிப்பாளர். கடந்த வருடம் நாடக அக்கடமியின் முதலா வது பரிசைப் பெற்றவர். சமீபத்தில் ‘கலோல்’ என்றும் தலை சிறந்த நாடகத்தைத் தயாரித்து அரங்கேற்றியவர். இது இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தை பின்னரியாகக் கொண்ட புரட்சிகர நாடகம். இந்தியாவிலுள்ள பத்திரிகைகள் இதனைத் தாக்கியும், பாராட்டியும் எழுதியுள்ளன. சில பத்திரிகைகள் ஆசிரியரைத் தாழுமாருகத் தாக்கின. எனினும் ‘கலோல்’ நாடகம் மினர்வாத் தியேட்டரில் மாதக்கணக்காக நடைபெற்று வருகிறது; மக்கள், நாடகத்திற்கும், ஆசிரியருக்கும் தமது ஒரே குரவில் ஆதரவு தெரிவித்து வருகின்றனர்.

இவரைக் கைது செய்தது குறித்து வங்காளத்திலும், இதா பகுதிகளிலும் உள்ள மக்கள் கலைஞர்கள் தங்கள் வன்மையான எதிர்ப்பைத் தெரிவித்துள்ளார்கள்,

சத்யத்ஜித்ராய், உத்பால் தத்தை விடுதலை செய்யக் கோரும் இயக்கத்தில் முன் நிற்கிறார். வங்காளத்தில் நடந்த கலைஞர்கள் கூட்டத்தில் பேசிய ஒரு கலைஞர் பின்வரும் அறைக்கவலை அரா சாங்கத்திற்கு விட்டிருக்கிறார் : “கடந்த ஆண்டில் நாடகப் பரிசு கொடுத்து கௌரவித்த உத்பால் தத்தை இவ்வாண்டில் துரோகிப் பட்டம் சூட்டிச் சிறையில் அடைத்தது வேண்டு மென்று செய்யப்பட்ட ஒரு கீழ்த்தரமான செயல். என்னச் சுதந் திரம்பற்றி வானளாவப் பேசும் இந்திய அரசு இதன் மூலம் தன் உண்மைத் தோற்றுத்தை அம்பலப்படுத்தியுள்ளது. வங்கக் கலைஞர்களாகிய நாங்கள் ஒரே குலில் கேட்கிறோம். தத்தை விடுதலை செய்! அல்லது கண்டிலேற்றி விசாரணை செய்!”

இதையே நாங்களும் கேட்கிறோம்.

‘காந்திய ஜனநாயக சோஷிலிஸ்த்தில்’ மக்கள் கலைஞர்கள் கௌரவிக்கப்படும் முறை இதுதானு? இத்தகைய எனத்தன மான செயல்களை, சிறைக் கதவுகளின் துணைகளான்டு செய்து ஒரு கலைஞரின் சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியும் என நினைப்பது முழு முட்டாள்தனமான செயலாகும்.

எழுத்திலுள்ள மக்கள் கலை இலக்கிய கார்த்தாக்கள் சார்பாக உடனடியாக உத்பால் தத்தை விடுதலை செய் என்ற வேண்டு கோளை இந்திய அரசிற்கு நாம் விடுத்தின்றோம்.

‘வசந்தம்’ அடுத்த இதழில்!

சோ. செல்வநாயகம் எம். ஏ.

தேவகி. நடராஜன்.

‘சொக்கன்’

திலோத்தமை பொன்னம்பலம்.

நீர்வை பொன்னையன் ஆகியோருடன்,

எழுத்தின் பிரபல கவிஞர்கள் விமர்சகர்கள் எழுதுகிறார்கள்.

உங்கள் பிரதிக்கு இன்றே சொல்லி வையுங்கள்.

இலங்கையில் பாதநாட்டியம்-1

பரதநாட்டியத்தைப்பற்றி,

திலோத்தமை பொன்னம்பலம்

மனிதன் சமுதாய ரீதியில் வாழுத் தொடங்கிப் காலந் தொட்டே கலைகளும் தோன்றத் தொடங்கிவிட்டன. மக்களின் எளிப் உணர்வுகள், அவ்வுப்போது காணப்படும் அவர்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள், வாழ்க்கையின் மத்தியிலே இயற்றை யாக நிரம்பி வழியும் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கு, என்பவற்றைக் கலை களில் ஒவ்வொன்றும் தத்தமது பாணியில் படம் பிடித்துக் காட்டின. சமுதாயத்தின் பரிணைம வளர்ச்சியுடன் ஒன்றியதே கலை வளர்ச்சி. சமுகத்திற் தோன்றிய வர்க்கப் பிரிவுகளுக் கேற்ப கலைகளும் வர்க்க ரீதியாகப் பிரிந்தன. கிராமியக் கலை கள் சாதாரண பொது மக்களின் இன்ப துண்பங்களைக் குறித்து நேரான தெளிவான வழியில் கலைபுணர்வுடன் விளக்குகின்றன. அரசர்கள், பிரபுக்கள், கிலச் சுவான்தர்கள் பேர்ந்த வர்க்கத் தினருக்கென கிராமியக் கலைகளுக்குப் புது மெருகூட்டி, உயர் தர சாஸ்திரிய கவின் கலைகளாக உருவாக்கினர் புத்திஜீவிகள். இதற்குவேண்டிய வாய்ப்பும் ஒம்பும் புத்திஜீவிகளுக்கிருந்ததால், இக்கலைகள் உயர்நிலை அடைந்ததில் வியப்பில்லை. சமுதாயத்தில் புத்திஜீவிகள் பெற்றிருந்த மதிப்பு, இக்கலைகளை நன்கு வளர்க்கக் காலாயிற்ற. இக்கால கட்டடத்தில் எவ்வாறு அறிவியற் கல்வி மத்துடன் மின்னிப் பிளைந்திருந்ததோ அவ்வாறே இக்களின் கலைகளும் மதச் சார்புடையனவையாகக் காணப்பட்டன.

இவ்வாறு வளர்ச்சியடைந்த உலகக் கலைகளில் ஒன்றே தென்னிட்டியக் கலையான பரத நட்டியம். பரதநாட்டியத்தின் தோற்றுத்தைப் பற்றிப் பண்ணடைய இலக்கியமாகிய நக்கிடேகள் வரர் இயற்றிய அபினாயத்திற்பனம் எனும் நூல் குறுவதைப் பார்ப்போம்:

“... மூலப் பொருளில் முக்குணங்கள்கூட, சப்தப் பிரமத்தில் நாதம் தோன்றிற்று; அது தேவானுத்மகம், தொண்யாதமகம் என்ற இருவகைப் பட்டது. அவற்றுள், பரமேசுவரன் உலகம் என்ற பதினாறு தாண்டவங்களுடன் பொருஞ்சி, ஆனங்கும் முகவரன் பதினாறு தாண்டவங்களையும் ஏற்று ஆடினார். அவர் அப்போது எந்திய உடுக்கை, ஜின்கிணி, கெச்சை ஆகிபவற்றி விருங்து வியாகரண சூத்திரங்கள், கணங்கள் முதலிய நூல்கள் தோன்றின. அவற்றை அச் சிவபெருமான் தேவர்கள் புகழும்படி ஆடி அதன் பயனைப் பிரமனுக்கு ஒதினார்.

அவ்வாறு பெற்ற முறையைப் பிரமன் வேதத்தினுள் ஆராய்க்கு விதிகளை உருவாக்கும் காலத்தில் இருங்கு வேதத்திலிருங்கு பாட்டியமும், மேன்மையான எகர் வேதத்திலிருங்கு அருமையாக விளக்கும் அபியைமும், பெருமை பெற்ற சாம வேதத்திலிருங்கு தீதமும் அதர் வண யேதத்திலிருக்கு இரசமும், (இவை அவ்வைற்றில்லள் படியை அறிந்து எடுத்து) ஒரு சாஸ்திரத்தை உண்டாக்கி 32 இலட்சம் கொண்ட ஒரு நாலாக அகனைச் செய்தருளினான்.

பிரமன் இயற்றிய அச் சாஸ்கிரத்தை நந்திகேஸ்வரன் பார்த்து, நாலாயிரம் கிரங்கத்தில் ஒரு நாலைத்தான் இயற்றியருள், அதனைப் பரதமாயுணிவன் அறிந்து, அரன் முன்னிலையில் நடிக்க, “இதனைப் பெண்பாலர் நடித்திடுவாயின் நலமாகும்” என்று அவர் நினைத்தனர். அதனை அறிந்து உழையவள் ஈசுவரனுக்கு இன்பம் உண்டாகும்படி அவர் முன் ஆடி அழகுபடுத்தினான். இவ்வாறு உண்டான இரண்டு முறைகளையும் அவ்விருவர்களும் வானுச்சரன் மகனுக்கு உரைத்தனர். பிறகு சார்ந்திதேவர், அகஸ்தியர், பாட்டன்பிருங்கி, சார்ந்தாதன், பிரகஸ்பதி, சுவகன், தத்திலன், அனுமன், கோகளன், அர்ச்சனன்,

..... இராவணன், வாணுசரன், விக்ரமார்க்கமன்னன், அரம்பையர், போஜன், வாக்கி, சத்திமுனி, சோம னதன், கோரட்சகன், வானதி புனைந்தேரன். (அங்கா தரன்) முதலியோர் நூல்களை ஆராய்ந்தும் தாழும் நூல்களை உண்டாக்கியும் நடித்தும் உலகேர்க்கு உரைத்திட்டார்கள்.”

எமது கலீங்கலீகளின் (Fine Arts) தோற்றம் வளர்ச்சி என்பன மதாசிரியர்களுடனும் (முனிவர்கள்) மற்றும் புராணீக பாத்திரங்களுடனும் தொடர்பு கொண்டிருப்பதை இங்கு காண கின்றோம். எனவே இங்கலீகள் தொடர்ந்து அரசர்களாலும் ஆலய தாமகர்த்தாக்களாலும் வளர்க்கப்பட்டு வந்ததில் வியப் பில்லை. இராஜஇராஜ சோழனும், மற்றைய சோழ அரசர்களும் பரதநாட்டியக் கலீயை வளர்த்ததுபற்றி வரலாறு கூறுகின்றது. இலங்கையிலும் முதலாம் பராக்கிரமபாகு தனது அரண் மனைக்கணித்தாகவே கலர மண்டபமொன்றையும் கட்டுவித்தானும். பராக்கிரமபாகுவின் மனைவியான இராணி ரூபாவதி ஓர இந்துப் பெண்ணுக்குரிய சகல லட்சணங்கள் பொருந்திய வருநும், நடனத்திலும் சங்கீதத்திலும் விசேஷ பயிற்சி பெற்ற வளரும் என மகாவம்சம் சித்தரிக்கின்றது.

பரதநாட்டியத்தைப் பொறுத்தவரையில் அக்கலை பொது மக்களுக்குப் பரவலாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதைமக்கு, தென் ஸிங்கிப்பத் தேவதாசிகளே காரணமென்னலாம். அக்காலத்தில் ஒவ்வொரு கோயிலுக்குமேன அரச்சகர் குடும்பம் போல் தேவதாசிக் குடும்பமும் இருந்தது. தாயிலிருந்து மகள் மூலம் பரம்பரை பரம்பரையாக இக் கலீயைப் பயின்று வந்த தேவதாசிகள் கோயில்களின் ஆடுவதால் பொதுமக்களும் பார்த்து இரசிக்கும்படி ஆயிற்று. கலீஞர்களும் நாட்டின் சொத்து; அவர்களுக்குத் தகுஞ்ச ஊழியன் கொடுத்து பேஸி வளர்ப்பது நாட்டின் கடமை என்பதை அறியாத அந்தக் கால சமூக அமைப்பில் தேவதாசிகளின் கலீயைப் பேணுவதற்கென முன் வந்த தனிப்பட்ட சில நிலச் சுவான்தர்களும் ஆலய நிர்வாக களும் “மைனர்” வேஷம் பூண்டதில் வியப்பில்லை. கலீ வளர்க்கும் தனவந்தர்களின் தயாளத்திற்குப் பிரதியுபகார

மாக அவர்களின் இனபக் கேளிக்கைகளுக்கு தம்மையேய் அர்ப்பணிக்க வேண்டும் எனத் தேவதாசிகளை சமூகமும் ஏற்றுக் கொண்டது. இதனால் பொது மக்கள் இக் கலையைப் பயின்று “தாசி”ப் பட்டம் எடுக்க விரும்பவில்லை.

எமது நாட்டிலும், பரத நாட்டியம் பொது மக்களுக்கு தேவதாசிகள் மூலமாகவே பிரபல்ய மடைந்தது. இந்தியாவிலிருந்து இங்கு காலத்துக்குக் காலம் வரவழைக்கப்பட்ட இக் கலைஞர்கள் சதிர் என்ற பெயரில் கோயிற் திருவிழாக் காலங்களில் ஆடினர். பொது மக்கள் இக் கலைஞரை மகிக்கவேண்டிய சூழ்நிலை இல்லாவிடினும், அவர்களின் நடனத்தை இரசித்து வந்தனர்.

ஞன்பெல்லாம் ஆண்டவனின் புகழ் பாடும் கீர்த்தனங்களுக்கும், ஆண்டவனின் மேல் காதல் (ஆத்மீக) ஏற்பட்டதாக, பாவணை செய்யும் பதங்களுக்கும் நடனமாடப்படும். இவை எல்லாம் தூய கர்நாடக சங்கீத இராகங்களில் அமையப் பெற்ற வை. காலப்போக்கில் திரைப்படங்கள் மூலம் வளர்ந்த இலகு சங்கீதம், இலகு நடனபாணி என்பன, பரத நாட்டிய கர்நாடக சங்கீத பாணியில் ஆடப்பட்ட சதிராட்டத் தினுள்ளும் புகுந்து, தமது ஆதிக்கத்தை செலுத்தின. அதே காலத்தில் ஆசிய நாடுகள் எங்கனும் ஏற்பட்ட அரசியல் விதிப்பு, தத்தம் கலைகளை வளர்ப்பதில் தேசிய உணர்ச்சியாகப் பரிணமித்தது. சதிர்க்கக்கேரிகளால் ஆலயங்களின் புனிசத் தன்மை கெட்டுப் போகின்றிருக்கன ஒருபுறம் வைத்திக்களும் சமயப்பிரசாரர்களும் கிளர்ச்சி செய்தனர். ஆனால் உண்மையில், கலைகள் ஆலய, அரசமன்றப் பிடங்களினின்றும் விடுதலைபெற்று மக்கள் சொத்தாக வேண்டும் என்ற பரந்த தேசியத்துடை உணர்ச்சியை பிரதிபலித்ததால், ஆலயங்களில் சதிராட்டத்தை ஒழியத்தில் அனைவரும் ஒத்துழைத்து, வெற்றியீட்டார்கள்.

கலைகள் தனிப்பட்ட கிலவர்க்கத்தினரின் (மத பிடங்கள், ஜமின்தார்கள்) பிடியினின்றும் விடுபட்டு, மக்கள் சொத்தான வுடன், கலைஞர்களுக்கும் சமூகத்தில் உரிய இடம் கிடைக்கத் தொடங்கியது. தேவதாசிகள், சதிர்க்காரிகள் என போரின் பரம்பரைத் தொழிலான பரத நாட்டியத்தை ஏனைய பொது மக்களும் கற்கத் தொடங்கினர். இக்கால கட்டத்திலிருந்து, பரத நாட்டியம் எமது நாட்டில் எவ்வாறு வளர்ந்தது அதனால் மக்கள் அடைந்த பயன் யாது, என்பன பற்றி அடுத்த கட்டுரையிற் காணபோம்.

ஓப்பியல் யாப்பிலக்கணம்

அ. ந. கந்தசாமி

தான் கோன்றியர் கவிதைகள் Blank Verse ஆ?

சமீபத்தில் கொழும்பில் நடை பெற்ற ஒரு நாடகத் தொடக்க விழாவில் பேசிய ஒரு பட்டதாரிச் சிறு கதாசிரியர், சில்லையூர் செல்வராசனின் கவிதைகளைப் பற்றிப் பேசும்போது, அவை வெறும் Blank Verses என்று குறிப்பிட்டாராம். இத்தகைய தீர்ப்பை அளிக்க, ஒருவருக்கு, யாப்பிலக்கணம் - தமிழில் மட்டு மல்ல, ஆங்கிலத்திலும் - நன்கு தெரிந்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறு தெரியாமல் வாயைப் பின்தால் அவர்து அறியாமையின் நாற்றந்தான் ஊரெல்லாம் பரிமளிக்கும்! பட்டதாரிச் சிறு கதாசிரியரின் பேச்சு இதற்கு நல்ல உதாரணமாக அமைந்துள்ளது.

நமது நாட்டிலுள்ள “மரபு”களில் ஒன்று, நாலு நூல்களை நெட்டுருப் போட்டு, நான்கு முறை நூள் சித்தியும் ஐந்தாம் முறை முன்றும் வகுப்பில் முழுச் சித்தியும் பெற்றுப் பண்ட தரோ, பட்டதாரியோ ஆகி விட்டால் அவரை ஒரு படித்தவர் என்று கணித்துக் கொள்வதாகும். ஆனால் இவர்களில் பலர் பாடப் புத்தகங்களைத் தவிர வேறொத்தையும் படித்தவர்களால்ல.

இங்கு நான் ஒரு கேள்வியை எழுப்ப விரும்புகிறேன். தொல்காப்பியத்தின் ஒரு பகுதியையும், திருவாசகத்தின் ஒரு பகுதியையும், பாரதத்தின் இரண்டு சருக்கத்தையும், பள்ளிக் குச் சென்று படித்துப் பட்டம் பெற்றவனு அல்லது வீட்டிலிருந்து கொண்டே மூன்று நூல்களையும் முழுவதும் கற்றவனு அவற்றை முற்றுக்கப் படித்தவன்?

ஞானசம்பந்தர் ஒதாதுணர்ந்தவர், முலைப்பாலைக் குடித்தே
 முழு அறிவும் பெற்றவர் என்கிறுர்கள். ஒரு சில பண்டிதர்
 களும் பட்டதாரிகளும், ஏன், யாப்பிர்சி பெற்ற தமிழ் வாத்தி
 யார்களில் சிலர் கூட, தம்மை ஞானசம்பந்தர்கள் என்று தான்
 காட்டப் பார்க்கிறார்கள். யாப்பிலக்கணத்தைக் கற்காமலே
 அது பற்றித் தீர்ப்புக் கூறுத் தமக்கு உரிமையுண்டு என்று
 அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஒரு பயிற்சி பெற்ற
 தமிழ் வாத்தியார் - நான் முன்னே கூறிய பட்டதாரிச் சிறு
 கதாசிரியரால் “சொறி விமர்சகர்” என்று ஒருமுறை வர்ணிக்
 கப்பட்டவர் - நான் சில ஆண்டுக்கு முன் என “வெண்பா
 எழுதுவது எப்படி?” என்ற யாப்பிலக்கணம் சம்பந்தமான
 தொடர் கட்டுரையை வீரகேசரியில் எழுதியபோது, அதில்
 ஏதோ பிழை இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டார், இப்போ செத்து
 மடிந்து போன ஒரு யாழிப்பானை ஏட்டில்! (இந்த எடுமீண்டும்
 பழைய இடத்திலேயே புதிய உருவில் புனர் ஜனம் எடுத்
 திருக்கிறது. அதற்கு என்னல் வாழ்த்துகள்!) ஆனால், என்ன
 பிழை, எங்கே பிழை என்று அன்றும் காட்டவில்லை, இன்றும்
 காட்டவில்லை. பிழை இருந்தால் அல்லவா காட்டுதற்கு?
 மேலும், பிழை காட்டுவதற்கு அவருக்கு யாப்பிலக்கணம் பிழை
 யறத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அவர் அந்த நிலையில் இல்லை.
 இருந்தாலும் பேசத் துணிவு கொண்டு விட்டார்! ஏன்? அவர்
 தமிழ் வாத்தியார்; ஒதாதே உணர்க்கூடிய ஞானசம்பந்தர்!
 படித்திரா விட்டாலும் படித்திருப்பார் என்று எண்ணக்கூடிய
 மௌனக்கள் எம்மிடையே பலர் உண்டு என்பது அவருக்குத்
 தெரியும். அது தான் அவ்வளவு துணிவு!

Blank Verse பற்றிப் பேசியவருக்கு ஆங்கிலப்
 படிப்பு உண்டு. ஆனால் அது பற்றிப் பேச ஆங்கில மொழி
 அறிவு மட்டும் போதாது. ஆங்கில யாப்பிலக்கண அறிவு
 வேண்டும் மேலும், சில்லையுர்க் கவிஞருள் தமிழ்க் கவிஞருள்.
 அவனது கவிதை எந்தத் தமிழ் யாப்புக்குள் அடங்குகிறது
 என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளத் தமிழ் யாப்பிலக்கண அறிவு
 வேண்டும். இரண்டும் தெரியாதவன், ஒப்பியல் யாப்பிலக்கண
 சம்பந்தமான இந்தப் பிரச்சினை பற்றிப் பேசவே கூடாது.
 எந்த ஐநாயகத்திலும் இந்த உரிமையை நாம் மறுத்தே
 யாக வேண்டும்! இரண்டும் தெரியாமலே இந்த மௌனக்கம்,

தான் ஒதாது ட னாரக் கூடிய ஒரு ஞானசம்பந்தர் என்ற என்னத்தில் போலும் தன் வாயைப் பின்து வாந்தி எடுத்தது ! ஆனால் அந்த வாந்தியில், பார்ப்பனக் குரவனின் பால் மணம் வீசவில்லை; சாராய நெடி தான் சந்தி சிரித்தது !

என்னைப் பொறுத்த வரையில், நான் பண்டிதரல்ல, பட்ட தாரியல்ல பயிற்சி பெற்ற தமிழ் வாத்தியமல்ல, ஒதாதுணர்ந்த ஞானசம்பந்தன் என்று மார் தட்டி நிற்க ! ஒரு சிலவற்றை யேனும் ஒதியுணர்ந்த - சிலவற்றைக் குரு மூலம் சிலவற்றைத் தானுகவும் ஒதியுணர்ந்த - சாதாரண மனி தன் நான். உலகில் எட்டு அதிசயம், ஏழு அதிசயம் என்றெல்லாம் ஏதே தோ சொல்லுகிறார்கள் இன்று. இதில் நான் கண்ட பேரதீசயம் என்னவென்றால், விஷயந் தெரியாதவர்கள் மிகத் துணி வுடன் விஷயந் தெரிந்தவர்கள் போலப் பேச முன்வந்து விடுவதுதான். இந்த அதிசயத்தைப் பார்த்த பிறகு மற்ற அதிசயங்களை நேரில் சென்று பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசையே எனக்கு இல்லாது போய்விட்டது.

பண்டிதத் தராதாரப் பத்திரமோ, பட்டதாரித் தராதாரப் பத்திரமோ, வாய்க்கு வந்ததை எல்லாம் உள்ளுவதற்கு லீசென்ஸ் அளிக்கிறது என்று எவரும் எண்ணக்கூடாது ! ‘எப்பொருள் மார் யார் வாய்க் கேட்பினும் எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும், அப்பொருள் மெய்ப் பொருள் காண்பதறிவு’ என்ற வள்ளுவன் கருத்து, இன்றைய உலகின் கருத்து என்பதை மறந்து விடவேண்டாம்.

இத்துடன் பிடிகை போக, நான் எடுத்துக் கொண்ட ஒப்பியல் யாப்பிலக்கண விவகாரத்துக்கு வருவோம்.

முதலாவதாக, Blank Verse என்றால் என்ன, அதன் வரைவிலக்கணம் யாது என்பதைக் கவனிப்போம்.

Blank Verse என்றால், வெறும் செய்யுள் என்று மொழி பெயர்த்துக் கொண்டு, வெறும் செய்யுள் என்றால் வெற்றுச் செய்யுள் என்று வியாக்கியானம் செய்து, “ஆகா, வெற்றுச் செய்யுள் என்றால் மோசமான செய்யுள் !” என்று ஆர்ப்பரிக்க, இலக்கணம் தெரியாத, ஒதாதுணர்ந்த, “மரபு காக்க” முற்பட்ட மௌலகங்களால் தான் முடியும் ! “வெண்பா” என்றால் “வெள்ளைக் கவி”, வெள்ளைக் கவி என்றால் ஆழந்த பொருள் அமையாத கவி, அதனால் தானே “வெள்ளைக் கவி க் காள

மேகமே ! உன் கள்ளக் கவிக் கடையைக் கட்டு !” என் று அதிமதுரன் பாட்னன், என்று யாராவது ஆர்ப்பரித்தால் அது எத்துணை அபத்தமோ அத்தகைய அபத்தம் தான் Blank Verse பற்றி இப்படி நினைப்பதும்.

Blank Verse என்றால் வெற்றுக் கவி அல்ல. வெண்பா என்பது வெள்ளைக் கவி அல்ல. Blank Verse ஒரு ஆங்கி லப் பாவினம். வெண்பா, தமிழ்ப் பா வகைகளான வெண்பா, கலிப்பா, வஞ்சி, ஆசிரியம் என்ற நான்கு பாக்களில் ஒன்று.

Blank Verse இன் இலக்கண அமைதி பின் வருமாறு:-

(1) அதில் எதுகை இருக்கக் கூடாது.

(எதுகை என்றதும் இந்தப் பட்டதாரிகளும் பண்டி தர்களும் தாம் ஒதாதுணர்ந்த யாப்பிலக்கண அறிவோடு “எது தகை=கை - எது ?” என்று கேட்டுக் கொண்டு கிளம்ப வேண்டாமென்று அவர்களே மிகத் தாழ்மையுடன் வேண்டிக் கொள்கிறேன். இன்னும் எனக்குத் தெரிந்த ஒரு பண்டி தவித்வான் யாப்பிலக்கணம் என்றால் எதுகையும் மோளையும் தான் என்று எண்ணிக் கொண்டிருப்பவர்; அவர், - அதெப்படி, எதுகை இல்லா மலும் ஒரு பாட்டா? - என்று கேட்டுக் கொண்டு துள்ளி வரலாம். கரை போட்ட துணியில் அழகிருக்கிறது, ஆனால் கரை போடாத துணியிலும் இன்னெரு வகை அழகு இருக்கத்தான் செய்கிறது என்பது தான் நாம் இவருக்கு அளிக்கக் கூடிய பதில்! ஆனால் அதைப் புரிந்து கொள்ள அழகுணர்ச்சி வேண்டும். அது அவரிடம் இருக்கிறதா என்பதைப் பொறுத்துத் தான் அவர் நம் புதிலை ஏற்றுக் கொள்வார். ஆனால் அது எப்படியாயினும், இது ஆங்கில இலக்கண விவகாரம். ஆங்கில யாப்பின்படி Blank Verse இல் எதுகை இருக்கவே கூடாது!)

(2) மோளை இருக்கலாம், அன்றி இல்லா இருக்கலாம்.

(மோளை என்றதும், இது மகனே என்பதன் மருஷ, யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் வழங்கும் ஒரு கொடுந் தமிழ்ப் பிரயோகம் என்று ஆர்ப்பரிக்க வேண்டாமென்று இந்த அரை குறைப் படிப்புள்ள பட்டதாரிகளையும் பண்டிதர்களையும் வேண்டிக் கொள்கிறேன். உள்ளும் லைசென்ஸ் பெற்றவர்கள்லவா? அதனால் தான் இவ் வேண்டுகோள்.)

(3) ஆனால் அளவொத்த அடி வேண்டும்.

(அடி என்றதும் கையால் அடித்தல், காலால் அடித்தல் அல்ல. அடி என்றால் வரி. ஆனால் வரி என்றால் திருமணம் செய், சுயம் வரி என்றெறல்லாம் பாதை தவறிப் பேசலாம் பத் திரம் பெற்ற பட்டதாரிகள். பத்திரம் இருக்கும் போது பயம் உண்டோ? ஆனால் அஞ்சுவது அஞ்சானம் பேததமை என் பதை நான் இங்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அல்லது அடி விழலாம். அடி என்றால் பொல்லடி மட்டுமல்ல, சொல் வடியும் கல்லடியும் தான்.)

(4) ஒரு வகைச் சீல் இயங்க வேண்டும்.

(சீர் என்றதும் சிறப்பு, சீர் வரிசை என்று ஒதாதுணர்ந்தவர்கள் பொருள் தர முன்வரலாம். இது யாப்பிலக்கணச் சீர்; நீங்கள் நினைக்கும் சீர் அல்ல.)

இந்த Blank Verse இற்கு ஒரு உதாரணத்தைத் தந்து அதை அலகி ட்டுப் பார்ப்பது நல்லதென்று நான் நினைக்கிறேன். பட்டதாரி மௌடைகம் Blank Verse என்றால் என்ன என்று இதைப் பார்த்தாவது புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

—	—	—	—				
OH, SWEAR		NOT	—	THE	MOON		
			—	—	—		
			THE	INCON-	STANT	MOON	
			—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—		
THAT	MONTH		LY	CHAN		GES	IN
			—	—	—	—	—
			HFR	CIR		CLED	ORB
— Shakespeare, Romeo Juliet							

(1) இதில் எதுகை கிடையாது.

(2) முதல் அடியில் மோஜை இல்லை. இரண்டாம் அடியில் Changes in Her circled orb என்று வருவது மோஜை. மோஜை வரலாம்; அல்லது வராது விடலாம்.

(3) ஒவ்வொரு அடியும் ஜந்து சீர் கொண்ட Pentameter என்ற அடிகள். ஆகவே அளவொத்த அடிகள்.

(4) இதில் கானும் சிரின் பெயர் Iambic. இரண் டு அடிகளும் ஒரு வகைச் சிரிலேயே இயங்குகின்றன.

Blank Verse என்பது இது தான். இதுபோல் அமைந்த தைத் தான் ஆங்கில யாப்பில் Blank Verse என்று அழைப்பார்கள். ஆனால் ஆங்கிலத்திலும், இதர மேனூட்டு மொழி களிலும் Verse Libre, அல்லது Free Verse என்று இன் ஞென்றும் உண்டு. அதற்குத் தான் வி தி கள் கிடையாது. எதுகை, மோனை, அளவு, சீர். தனி என்பன எதுவுமே கிடையாது அதற்கு. ஆனால் அதற்கும் இலக்கண அமைதி ஒன்றுண்டு. கூறும் பொருள் கவிதைத் தன்மை கொண்டதா யிருக்க வேண்டும். Cadence என்ற இன்னிசை அதில் ஒழுக வேண்டும்.

Blank Verse ஆங்கிலத்தில் எப்படிப்பட்ட கவிஞர்களால் இதுவரை எழுதப்பட்டுள்ளது என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதும் நல்லது. உலகின் மிகச் சிறந்த கவிஞர்கள் என்று பலரால் கருதப்படும் ஷேக்ஸ்பிரயின் கவிதை, பெரும்பாலும் இந்த எதுகையற்ற Blank Verse ஆல் தான் எழுதப்பட்டுள்ளது. டெனிசன், மார்஗ோவ், மில்டன் எல்லோரும் தம் நீண்ட காவியங்களை இந்த Blank Verse இல் தான் எழுதினார்கள். பெரும்பாலும், தமது சிறு கவிதைகளில் தான் இக் க வி ரூர்கள் எதுகையை உபயோகித்துள்ளார்கள்.

சரி, இதுவரை ஷேக்ஸ்பிரயின் Blank Verse ஜப் பார்த் தோம். இனித் தான்குரேன்றிக் கவிராயர் என்னும் சில்லையூர் செல்வராசனின் கவிதைகளை அலகிட்டு, அவற்றில் Blank Verse என்ற யாப்பின் தன்மைகள் ஓரளவாவது இருக்கின்றனவா என்பதை ஒருவகை ஒப்பியல் யாப்பிலக்கண முறையில் கவனிப்போம்.

சில்லையூர் செல்வராசன் வெண்பாக்கள், விருத்தங்கள், சிந்துகள், ஆசிரியப்பாக்கள், கட்டளைக் கவித்துறை என்ற பலவித பா வகைகளிலும் பாவினங்களிலும் தமது கவிதை களைப் புணைந்து தமிழன்னையின் பாதங்களில் தூட்டியிருக்கிறார். இவை யாவும், அவ்வாற்றுக்குரிய இலக்கணத்துக்குள் அமைகின்றனவே அல்லாமல், Blank Verse என்ற கவி உருவத்தின் தன்மைகளைப் பெறவில்லை.

பொதுவாகக் கவி அரங்கங்களில் அவர் பாடும் பாடல் கள் வெண்டனை தழுவிய ஒரு புதிய கவி உருவமாகும். இது, பாரதிதாசன் போன்ற பெருங் கவிஞரால் கையாளப்பட்டு, இன்று தமிழ்க் கவிஞர் பலராலும் உபயோகிக்கப்படும் ஒன்று. இக் கவி உருவத்திற்கு உதாரணமாக, செல்வராசன் கவி அடிகள் ஒன்றிரண்டை இங்கு அலகிட்டுப் பார்ப்போம்:-

யாழிப்பாணச் சாமி தனைக்
காழிப்பால் இகழ்ந் தெழுதும்
கூழிப்பாணப் பண்டிதரைக்
ருட்டுதற்கே வந்துள்ளேன் !

இது பின்வரும் சீரமைதி கொண்டது :-

தேமாங்காய்	— கூவிளங்காய்
தேமா	— கருவிளங்காய்
தேமாங்காய்	— கூவிளங்காய்
கூவிளங்காய்	— தேமாங்காய்

இவை யாவும் வெண்பாவில் பயிலும் சீர்கள். காய் முன் நேரும், மா முன் நிரையும், நிரை முன் நேரும் வருவது வெண்டனை. தனை அமைதி சரி. இப் புதிய பாவின்தீல், சாதாரணமாக, குறளைப் போல, ஜினை எதுகையே வரும். ஆனால் இவருடைய அடியிலே யாழி, காழி, கூழி என்று முன்று எதுகைகள் வந்துள்ளன. ஆகவே, எதுகையமைதி தேவைக்கதிகமாகவே இருக்கிறது. முதலடி யில் இரண்டு எதுகை விழுந்து விட்டதால் மோனை அவசியமில்லை. ஆனால் அங்கும் “யா”வுக்கு “இ” மோனையாக விழுகிறது. இங்கும் தேவைக்கு அதிகமாகவே மோனை நயம் பிறந்து விடுகிறது. சொல்லாட்சியில் கவிஞர் வல்லவராய் இருப்பதால் அவரால் தேவைக்கதிகமாகவே எதுகைகளையும் மோனைகளையும் அள்ளி வீச முடிகிறது. தமிழ்ப் பாட்டில் எதுகை மோனை நயம் அதிகமாயிருப்பது குற்றமல்ல, தனிச் சிறப்பு எனக் கருதப்படுகிறது என்பதையும் நான் இங்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

நிச்சயமாக இது Blank Verse அல்ல. அதில் எதுகையே இருக்கக் கூடாது. செல்வராசனின் கவி அதற்கு முற்றிலும் முரண்.

அப்படியானால், இது Verse Libre ஆக இருக்கலாமோ? அதுவும் முடியாது. ஏனெனில் அளவொத்த அடிகள், அது வும் தளைச் சிறப்புக் கொண்டவை, எதுகை மோனை எல்லாம் கொண்டவை, எப்படி Verse Libre ஆக முடியும். அதுவும் முடியாது.

ஆகவே, செல்வராசனின் கவியரங்கக் கவிதைகள் Blank Verse அல்ல; வேறு பாவினம்.

உண்மையைச் சொல்லப் போனால், செல்வராசன் இது வரை எழுதாத பாவினங்களில் ஒன்று தான் Blank Verse. அவர் எதுகையற்ற பாட்டு எழுதினதே கிடையாது. எது கையற்ற பாட்டுத் தான் Blank Verse.

என் இந்தப் பட்டதாரிச் சிறுகதையாளர் பேசிய கூட்டத் திலேயே செல்வராசனின் கவி மழை பொழி ந்தது. அது கூடப் பாஸ்ரூடை வெண்பா (சிலர் இதைக் கவி வெண்பா என்று அழைத்தலும் உண்டு) வில் தான் பொழிந்தது.

உதாரணத்திற்குச் சில வரிகளை இங்கு தருகிறேன். சீர மைதி, தளையமைதி, எதுகை மோனை எல்லாம் சரிவர அமைந்த பாஸ்ரூடை அது : -

“

பாராட்டைப் பெற்றவர்கள் பாலாவும் பீரிசுடன்
சீராளன் ஆறுமுகச் செல்வனும் - ஆராய்ந்து
செய்யும் கருமம் சிறப்பாகச் செய்பவர்கள்
எய்யும் இலக்கறிந்தே எய்பவர்கள் - ஜயமிவண்
சற்றுமிலை அன்னர்கள் காரியத்தைச் சாதிப்பர்
முற்றும் சிறப்பாக முடிப்பார்கள் -

இவ்வாறு அழுகுறச் செல்லும் பாஸ்ரூடையே இது.

ஆனால் Blank Verse தமிழிலும் உண்டு. அது ஒருவகை ஆசிரியம். ஆசிரியத்தில் எதுகை வரலாம்; அல்லது வராது விடலாம்.

- (1) அளவொத்த அடி.
- (2) எதுகை இன்மை.
- (3) மோனை இருத்தல் அல்லது இல்லாதிருத்தல்.
- (4) ஒரே வகைச் சீர்.

இவை எல்லாம் அமைந்த எதுகை அற்ற நிலை மண்டல ஆசிரியம் - அதாவது கடைசியடிக்கு முன்னடி முச் சீராக வராத ஆசிரியம் - ஏற்ககுறைய, என், முற்றுகவே ஆங்கில Blank Verse இற்குச் சமம் என்று கூறலாம். Blank Verse

ஆனால் இவ் வகை Blank Verse இதுவரை தமிழ்க் கவி ஞாகளின் விருப்பினை ஏனோ இதுவரை பெறவில்லை. செல்வராசனும் இதுவரை அதனைக் கையாண்டது கிடையாது. அவா இதுவரை எழுதாத ஒரு பாவினம் உண்டானால், அது Blank Verse தான். எதுகையற்ற நிலைமண்டல ஆசிரியம் தான் !

விஷயம் இவ் வாறிருக்க, செல்வராசன் கவிதையை ஆராய்ந்து, அது Blank Verse என்கிறும் பட்டதாரிச் சிறு கதாசிரியர், ஒப்பியல் யாப்பிலக்கணம் அறிந்த மேதாவி போவ! “தேவதைகள் போவதற்கஞ்சும் இடங்களிலும் குட்டி ச்சாத் தான் நானுது செல்லுமாம்” என்ற வசனம் தான் எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது, இதைப் பார்க்கும் பொழுது !

யாருமில்லை

— சான்னகையும் —

அந்தோ! சாக்கடை ஓரத்திலே
அயர்ந்து தூங்கும் அம்மனிதன்
நொந்து கெட்ட மனிதனல்ல
நோய்வாய் பட்ட மனிதனல்ல.

* * *

அன்றும் இன்றும் ஒருமுகமாய்
“அம்மா! தாயே! பிச்சை” யென்று
நின்று நின்று ஒடாகி
நிம்மதி காணும் ஒருருவம்.

* * *

பார்ப்போர் கேட்போர் யாருமில்லை
பசியோ டுழன்று வாடுகிறுன்
யாருக்கும் பாரம் இல்லாமல்,
பாருக்குள் மாண்டு மறைகின்றுன்.

* * *

இந்த மனிதன் வரலாற்றை
எந்த இறைவன் படைத்தானே?
முந்தி செய்த பாவங்களோ?
முனிவர் இட்ட சாபங்களோ?

சிறுக்கை

இரண்டு மனிதர்கள்

இ. இராசரத்தினப்—

தெருவில் போய்க்கொண் டிருக்கும்பொழுது மழை தூறிய தால் பாதசாரிகள் இருவர் தெரு ஒரமாக உள்ள ஒரு மடத்தில் ஒதுங்கி நின்றனர்.

அவர்களில் ஒருவர் கிழவன். இரண்டாமான் வாலிபன்.

இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் அறியாதவர்கள்! இருந்தாலும், அறிமுகமானவர்களைப் போல பலப்பல விஷயங்களைப் பற்றிச் சம்பாவித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

மூக்கியமாக அவர்கள் து பேச்சு மனிதர்களைப்பற்றிய தாகவே இருத்தது.

“தம்பி, மனிதர்கள் நினைத்துப் பார்க்க முடியத அளவிற்கு முன் னேறி யிருக்கிறார்கள். இதைப்பற்றி நீன்ன நினைக்கின்றார்கள்?” என்று பேச்சை ஆரம்பித்தார் கிழவர்.

வாலிபன் கிழவனை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டுக் கேட்டான்.

“பெரியவரே தங்களுக்கு எத் தனி வயதிருக்கும்?”

“என் தம்பி!”

“சும்மா கேட்கிறேன்”

“எழுபத்தியேழு”

“அப்படியானால் நான் தங்களி

லும் பார்க்க பஸ் வருடவாழ்க்கை அனுபவம் இல்லாத வன். இருந்தாலும் என் அறி விற்கெட்டியதைச் சொல்கின்றேன் கேட்கிறீர்களா?”

“நீதி நியாயத்திற்கு வயதொரு வரம்பல்ல. யார் எது சொன்னாலும் அதில் நீதி - நியாயம் இருந்தால் ஏற்றுக்கொள்வதுதான் அறிவுடைமை. நீசொல்லுத தம்ரி! என்று துரிதப் படுத்தினார் பெரியவர்

“மனிதர்கள் முன்னேறியிருக்கிறார்கள். என்பதை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது”

“ஏன்?”

கிழவரின் புருவம் ஏறி இறங்கிற்று.

“படு பிற்போக்கான கொள்கைகளை மனிதர்கள் ஆதரிக்கும் வரை, அவர்களை யாரும் முன் னேறுகிறார்கள் என்று சொல்குமாட்டார்கள். —, சொன்னாலும் அதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது”

“எது பிற்போக்கு? சந்திரமண்டலத்திற்கு ரொக்கெட்டிடுவதும் விண் வெளியில் வீதி வலம் வருவதுமா பிற்போக்கு” கிழவரி ன் குரலில் ஏனமைகலந்த ஆலோசம் தொனித்தது.

“இல்லை அதை யாரும் பிற் போக்கு என்று சொல்லமாட்டார்கள்”

“அப்படியானால் மனிதர்கள் முன்னேறியுள்ளார்கள். என் பதை நீ ஏற்றுக்கொள்கின்றாய் தானே” — கிழவன் கேட்டார்.

“இல்லை இல்லை”

“ஏன்?”

“அதைப் பற்றிச் சொல்கின் ரேன். என் பின்னால், சிறிது தூரம் வருகின்றிர்களா?” - வாலி பன் கேட்டான்.

வெளியே மழைத் தூறல் விட்டிருந்தது.

எங்கே என்று கேட்காமலே கிழவர் எழுந்து நடந்தார்.

இருவரும் சுடுகாட்டடச் சமிபித்து விட்டனர்.

கிழவருக்கு ஒன்றும் விளங்க வில்லை. வாலிபனைப் பார்த்துக் கேட்டார்; “ஏன் தம்பி இங்கு அழைத்து வந்தாய்?”

“இங்குதான் விடி ய மிருக் கிறது. அதோ அங்கு பாருக்கள் இரண்டு சாம்பல் மேடுகள் தெரிகின்ற தல்லவா?” என்று ஒரு தீக்கை நோக்கிக் காட்டினான் வாலிபன்.

பாட்டாளி வர்க்க இலக்கியம்

பாட்டாளி வர்க்கக்திற்கு இலக்கியம் என்பது தனியார்களோ அல்லது குழுக்களோ தத்தம் செல்வத்தைப் பெறுகிறிக்கொள்ளும் கருவியாக இருக்க முடியாது என்பது மட்டுமல்ல, பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பொது லட்சியத்துடன் தொடர்பில்லாத தனியார் முயற்சியாக அது இருக்கமுடியாது.

கிழவர் வாலி பன் சுட்டிக் காட்டிய தீக்கை நோக்கிப் பார் த்துவிட்டு “ஓம் இரண்டு சாம்பல் மேடு கள் தெரிகின்றன” என்றார்.

“அந்த இரண்டு சாம்பல் மேடுகளும் சாதி அடிப்படையில் அதாவது உயர்ந்த சாதிக் காரர்களுக்கு தாழ்ந்த சாதிக் காரர்களுக்கு என்ற பாகுபாட்டின் சின்னமாக விளங்கும் இரகசியம் தங்களுக்குத் தெரியுமா?”

‘தெரியும்.’

“அப்படியானால் அதைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?”

“அதைப்பற்றி நினைப்பதற்கு என்ன ப்பா புதுமை இருக்கிறது.”

“பெரியவரே தங்களது பேச்சு வேடிக்கையாக இருக்கிறதே. நினைத்துப் பார்க்க முடியாத அளவிற்கு மனிதர்கள் முன்னேறியிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னிர்களே! அந்த மனிதர்கள் கேவலம் தோவிலே சாதி—வர்ணம் பார்த்து அதைச் சுடுகாடு வரை அழல் நடத்துவது புதுமையாக இல்லையா?”

கிழவர் எதுவும் பேசாமல் யோசனை செய்தார். சுடுகாட்டில் மின்டும் அமைதி நிலவியது.

இலக்கியமும் கலாச்சாரமும்

‘பத்திரிகைகளே அங்காட்டின் கலாச்சாரத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றன’ என்று அமெரிக்க இராஜாங்க மந்திரி திரு. ஹன் றஸ்க் கூறியிருந்தார். பத்திரிகைகளுக்கு வர்ச்சிகர மாகவும் ‘மக்களுக்குபயன்படும் விதத்திலும்’ வெளியிடுவது அவசியமென அடிக்கடி அமெரிக்காவின் பிரபல பத்திரிகையாளர்கள் வற்புறுத்தி வருவது வழக்கம். ‘எந்த ஒரு சிறிப் விளம்பரமும் சரி, நிர்வாணமான ஒரு பெண்ணின் படத்தோடு வெளியாவது போல திறமை பெற்றதில்லை’ என ஒரு அமெரிக்க இதழ் குறிப் பிடித்திருந்தது.

அமெரிக்கா, இங்கிலாங்கு ஆகிய முதலாளித்துவ நாடுகளில் தத்திரிகைத் தொழிலில் பெண்களின் நிர்வாணப்படங்களைத் தாங்கி வரும் பத்திரிகைகளின் தொகையும் விற்பனையும் மிக அதிகமாக அதிகரித்து வருகின்றன. அமெரிக்காவில் ஏற்கனவே வளர்ந்த நிலையில் உள்ள இத் தொழில் இங்கிலாங்கில் இப்பொழுது பெருகத் தொடங்கியுள்ளது. சில தடவைகளில் ‘இளைஞர்கள் மனதை நாசமாக்கும் நால்கள்’ எனக் கருதப்பட்டு அமெரிக்க நால்கள் பல இங்கிலாங்கிலேயே தடை செய்யப்பட்டு துண்டு! மக்கள் கலாச்சாரம் என்பதை தமது வருவாய்க்காக எவ்வளவு தவறான வழியில் இந் நாட்டுக்குப் பத்திரிகைகள் தம் இயல்புக்கேற்ப மாற்றியமைத்துகிட்டன என்பதற்குப் பல உத்தரணங்கள் உள்ளன.

சமர் முப்பது லட்சம் பிரதிகள் உலக விற்பனையைக் கொண்ட ‘பிளேபோம்’ என்னும் அமெரிக்கப் பத்திரிகை ஒன்பது பக்கங்களில் ஊர்சலா அண்றலின் முழு நிர்வாணப் படங்களை வெளியிட்டிருந்தது. அவனுடைய கணவனே இப் புகைப்படங்களை எடுத்திருந்ததோடு, இத்தகைய நிர்வாணப் படங்கள், இராடுப்புக்களுடன் எடுக்கப்பட்ட படங்களைவிட மோசம் இல்லை என அபிப்பிராயமும் தெரிவித்திருந்தான்.

லண்டனில் ஒரு புகைப்படப் பிடிப்பாளர் ஒரு பெண்ணை ஐங்கு மனித்தியாலங்களில் 638 நிர்வாணக் கோலங்களில் படம் பிடித்தார். கிறிஸ்தின் கிலை நிர்வாணமாகப் படம் பிடிக்க கின்’ என்ற பத்திரிகை 2000 பவுண்கள் கொடுத்தது. செயற்கையான கோலத்திலன்றி இயற்கையான கோலத்திலேயே படம் எடுக்க விரும்பிய பத்திரிகையொன்று 13 பெண்களை வரடைக் கமர்த்தி விற்றனடியும், வையிலும் கொடுத்து மயக்கிப் போதை யேறிய நிலையில் இயற்கையாகவே அவர்களைப் படமெடுத்துப் பிரசரித்ததாம்.

‘கெளரவமான’ ‘கலாச்சாரத்தைக் கட்டிக் காக்கும்’ தமிழ்ப் பத்திரிகைகளும் மெதுவாக ஆனால் துணிவாக இத்தறையில் காலத் தொட்டு வைத்துள்ளன.

புதிய வீடு

மூலம்: நாம் ஹோ
தமிழில்: க. உமாமகேஸ்வரன்

வியட்னமின் சிறந்த எழுத்தாளர் நாம்ஹோ. வாழ்க் கையை நேர்நின்று படித்து, தொழிலாளரோடு என்றும் சேர்ந்து வாழ்ந்த ஒரு தொழிலாளி இவர். புரட்சிகரப் போராட்டங்களில் முன்னணியில் நின்று போராடியவர். அதற்காகவே உயிரெழும் கொடுத்த வீரபுருஷன்.

மொழிபெயர்ப்பாளர், சிறந்த ரளிகன். இருமொழிகளிலும் நன்கு பரிச்சயமுள்ளவர். ‘முலத்தீன் சுவை குன்றுது’ மொழிபெயர்த்தலுக்கு இங் மொழிபெயர்ப்பு நல்லதாரணம்.

அன்புள்ள கிம்,

அன்று மாலை நாம்டன் நூக்கு உன்னைப் படகில் ஏற்றி விட்டு ஆத்திரத்துடன்தான் வீட்டிற்குத் தீரும்பினேன். என்மிதே எனக்கு எரிச்சலாக வந்தது. கண்ணேர சபலத்தில் உன்னை விட்டிற்கு யா என்று அழைத்துவிட்டதற்காக என்னையே நான் நோந்துகொண்டேன்.

ஆத்திரப்படாதே அன்புள்ள கிம், எனக்கு எல்லாம் தெரியும். நாயிருவரும் ஒருவரையொருவர் நன்கு புரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். ஆட்ம்பான் ஆட்ட

அணிக்கோ, புதிய ஹோஸ்து உயர் ரகச் சப்பாத்துக்கோ, விலையுயர்ந்த காரோ நாம் ஒரு வரையொருவர் புரிந்துகொண்டிருப்பதற்குக் காரணமல்ல. இவற்றுக்கு அப்பாற்பட்டு வையே எம்மைப் பினைக்கின்றன. எளிய உணவைப் புதிப் பதற்கும், கந்தல் உடையை உடுப்பதற்கும் தயங்கும் கல்வி மாண்களை நாம் மதித்துகில்லை. தண்ணீரைக் குழுத்துவிட்டுத் தலையைத் தலையை கை குப் புதில் தன் கையிலேயே சாப்தத்துக்கொள்வதில் தீருப்பு

அடைபவனை புத்திசாலி. இதெல் லாம் எனக்குத் தெரிந்ததுதான். ஆனால் எனது ஏழைமையை எனது நண்பர்கள் தெரிந்து கொள்வதை என்னால் தாங்களேவ முடிவதில்லை. குறுகிய மனப் பான்மை படைத்தவன் என்று என்னை நீ என்னி நடக்கயாட ஸாம். உண்மைகான். ஆனால் என்னையும் நீ கொருசம் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். உன் வீட்டுக்கு நெந்தால் சாய்வதற்குச் செளகரியமான நாற்காலிகளில் நான் உட்காருகின்றேன். டி யின் வீட்டில், உயர்ந்தரக மரத் தாலான் சினக் கதிரையில் அமர்ந்து அரட்டை அடிக்கி றேன். சிப்பி பதித்துச் சித்திர வேலை செய்த கருங்காலிக் கதி ரைகள் பங்கின் வரடை வற பறையை அலங்கரிக்கின்றன. மிங்கின் வீட்டில், ஐரோப்பியக் கட்டிலில் ஆனந்தமாகத் துயின் றிருக்கிறேன். கேவலம் கிரா மத் தலைவன் வீட்டிற்கூடப் பூவேலை செய்த பாயிருக்கிறது, கல்தளமிட்ட வரந்தாமிது விரித்து வருவோரை வரவேற்க.

ஆனால்..... நீயோ எனது இருண்ட குடிசைக்குள் குனிந்துதான் புகவேண்டியிருந்தது. குடிசையின் மன் தளம் ஒரே ஈரம். தூர்நாற்றம் உன் முக கைத் துளைத்து முகத்தைத் தச் சுழிக்க வைத்தது. எனது முதற் குழந்தைக்கு வயிற்று

வலி அகற்குக் குறுக்கே பாதையை அடைத்தபடி போடப் பட்ட சாக்குக் கட்டிலில் அவன் கிடந்தான். அவன் போட்டிருந்த சட்டையின் துணிமிக மிக மட்டாகமானது. அதை உன் வேலைக்காரியே சின்ட மாட்டான். குழந்தையைக் கிடத்தியிருந்த இடத்தில் நிலமோ ஒரு பள்ளம். எனக்கு நாக்கைப் பிடிச்சிக்கொண்டு சாகலாமென்றிருந்தது. அவனருகில் சென்று எப்படி என்று நீ அவனை விசாரித்தபொழுது எனக்கு அழுகையே வந்துவிட தடு.

கிம், நீதான் எத்தனை நல்ல வன். நீ குழந்தையின் கைகளை எவ்விதத் தயக்கமுடின்றிப் பற்றிக்கொண்டு ‘நீ நல்ல பையன்’ என்றார்கள். உன் பேச்சிலும், நடத்தையிலும்தான் எவ்வளவு பரிசு! நாங்கள் ஈடுபட்டிருக்கும் தொழிலின் பயிற்சியால் எங்களுக்குப் பார்வையில் அபிரிமித மாகவே தீட்சண்யம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. கண்ணிமைப்பையோ. விரல்களின் சிறிய தயக்கத்தையோ, உணர்ச்சிச் சுழிப் பால், ரஸபேதத்தால் சுலபத்தில் சலனமடையாத முகத்தில் தொன்றும் பலவீனமான உணர்ச்சிகளின் சிறிய ரேகையையோகூட கூர்மையான எங்களது கண்கள் தவற விட்டு விடுவதில்லை. மறைக்காதே

கிம், நாங்கள் வெளிப்படையாகவே பேசுவோம். எனது குழந்தையின் கைகளைப் பற்றிய பின் ஒரு பேசின் தண்ணீரும் சவர்க்காரமும் கைகழுவவேண் மூம் என்று நீ நினைத்தது எனக் குத் தெரியும். உன்னுடைய எண்ணங்களை உரிக்கச் சொல்லு கிறேன் அவ்வளவுதான். அது இயற்கைதான். ஆனால் நீ உன் எண்ணத்தை மறைத்தாய். அந்த அறையை உனது கண்களால் துள்ளவியடி “இந்த வீடு பழுதுபார்க்கப்பட வேண்டும். நாலு ஐந்து பேருக்குத் தாராளமான வீடு” என்றுப்.

நான் என்ன பதில்கூல் வது? வெறுமனே சிரித்தேன். சுறு சுறுப்பாக இடம் ஒழுங்கு செய்ய ஆரம்பித்தேன். இந்த இடத்தேவோயில் எனது மனைவியும், கைக் குழந்தையும் பக்கத்து வீட்டிலே தூங்கவேண் சூயதாயிற்று. படுக்கைக்கு மேலே தொங்கிய நீ எழ்ம்பு வலியை விலக்கினேன். என் களில் நால் வர் உல்கார முடிந்தது. மற்ற நிருவர் “இடமின்மையால் நிற்கவேண்டிய தாயிற்று.

அதிஷ்டா வசமரக, அன்று மதழி பெய்யவில்லை. சாப்பாட திற்காகப் பாடை முற்றுத்தில் விரிக்க முடிந்தது. நிலத்திலே உட்காருவதற்காக நீ உனது காலனிகளையும், ஜோப்பியக்

காற்சட்டையையும் கொடிய வேண்டியதாயிற்று. ‘பரவாயில்லை நல்ல பசி, எல்லாம் பிரமாதம்’ என்றும் நீ. நிங்கள் ஒவ்வொருவருமே இயல்பாக இருப்பது போலவும், எல்லாமே சென்கரியமாக இருப்பதுபோல வும் காட்டிக்கொள்ளப் பெரிதும் முயன்றிகள்’ என்பது உங்களுக்குள் அன்பே அவ்வர்கு நடந்துவிகாள்ள உங்களைத் தூண்டியதென்பது எனக்குத் தெரியாதா? எனது வீட்டைப் பூற்றி, நான் லஜ்ஜைப்பட்டுக் கொள்ளக்கூடாதென்று நினைத் தீர்கள். நானும் அதைத்தரண் தீர்க்குத்தேன். ஆனால் முடியவில்லை. அன்றிரவு என்னுல் தூங்கவே முடியவில்லை. மன உளைச்சலையோ தீர்க்குழடிய வில்லை. ஆனால் முடியவில்லை.

நீண்ட காலமாக எனக்கு மன நிம்மதியில்லை. ஏனெனில் எப்போது பெரியதும். சுதாதார வசதி நிறைறந்ததுமீனா வீட்டை என்றால் கட்ட முடியும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. கடுமையாக உழைத்தேன்.

பனம் தீசுர்க்கும் முபற்சியில் கிழுக்கச் சிறுக என்னையே கொன்று வந்தேன். ஆனால் மனித சக்திக்கும் ஒர் எல்லையுண்டல்லவா? மூங்கிலும், மரமும் வரவர விலை ஏறிக்கொண்டு போயின. அவை கிடைய்தே குதிரைக் கொம்பாயிற்று. ஆங்

கிலால் வீட்டான்று கட்டுவ தற்கு இருநூறு பியாஸ்ர்கள் வேண்டும் என்று உத்தேசக் கணக்குப் போட்டுப் பணம் சேர்க்க ஆரம்பித்தேன். நான், நூறு பியாஸ்ர்கள் சேர்த்த போது வீடுகட்டுவதற்கான உத்தேசக் கணக்கெல்லை முன் அருறு பியாஸ்ர்களை எட்டியிருப்பதை அறிந்தேன் அதிக வட்டிக்குப் பணம் கடன் பெற நான் விரும்பவில்லை. ஏற்கனவே இப்படிப் பலமுறை கடன்பட்டிருக்கிறேன். ஒவ்வொரு மாதத்திலும் நான் சம்பாதிப் பதில் சரி பாதிக்கு மேலாக வட்டியாகவே செலுத்திவிடுவிறேன். வட்டி சேர்ந்தால் கடன்பட்டு விரைவில் சுமையாக மாறிவிடுகிறது. கடன் வாஸ்கு வது பிரானுபத்தானது.

திடீரென்று எதிர்பாராத விபத்தொன்று நிகழ்ந்தது. பயங்கரமான புயல் மனைவியும் நானும் தங்குவதற்கு இடம் தேடி நடந்தோம். நோயின் கோரப் பிடியிலிருந்து மீண்டு வரும் எனது மகன் எனது முது கில். கையில் ஒரு கத்தி. கைக் குழந்தையைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு மனைவி என்னைப் பின் தொடர்ந்தாள். சாட்டையின் சொடுக்குப்போல மழைத் தாரைகள் முகத்தில் அடித்தன. பாதையின் குறுக்கே குவிந் திருந்த முங்கிலை வெட்டி நான் வழி அமைக்கவேண்டியிருந்து.

தது. முட்கள் உடம்பின் எல்லாப் பாகத்தையும் பதம் பார்த்தனா. அதனால் கண்களை முடிக்கொண்டு நிதானமாகவே முன் நேறவேண்டியிருந்தது மனைவி பல தடவை கீழே விழுந்தாள். எனது மாமாவின் வீட்டை அடைந்தபோது என்னுலோ அல்லது மனைவியாலோ எதுவும் பேசமுடியவில்லை. கணப்பைச் சுற்றியிருந்து நீண்ட நேரமாக உடம் பை உஷ்ணப்படுத்திக் கொண்ட பின்பே பழைய நிலைக்குத் திரும்ப முடிந்தது. மாமனை சின் வீட்டில் ஒரு பகலும், ஒரு இரவும் தங்கினேஞ்சும்.

மறுநாட்காலை புயல் ஓய்ந்தது. பின்னொகளை மாமனூர் வீட்டில் விட்டு விட்டு மனைவியும், நானும் எங்கள் வீட்டுக்குப் போனேம். உருக்குலைந்த என்வீடு முதியவன் ஒருவன் முழங்காலை மடித்துக் குந்தியிருப்பது போலக் காட்சி தந்தது. முங்கிலாலான வீடுதான் எவ்வளவிற்குப் பலவீனமானது! இது ஏற்கனவே மிகப் பழையது. போதாததற்கு முன்று சொந்தக்காரரைக் கண்டது. பலமான காற்று வீசும் பொழுது முறிவதற்கான பூரணமான உரிமை அதற்கிருந்தது. எனவே புயலை அது சமாளிப்பதென்பது நினைவு துப்பார்க்கவே முடியாத காரியம். எனது நீண்ட நாளைய நண்பன் அது. அதனிடம் இதை விட அதிகம் நான் எதிர்பார்க்க முடியும்.

யாதுதான். எனக்கு அது நன் ரூக்கத் தெரியும். ஆனால் நான் என்ன செய்ய முடியும். தங்கள் பிள்ளைகளை கொண்டு அவர்களை விடக்கூடிய தான் சில பெற்றோர், தங்கள் பிள்ளைகள் மீது தங்கள் ஈமச்சடங்குக் கான செலவைச் சுமத்திவிடக் கூடாதென்பதற் காகத் தாம் சாகவே விரும்புவதில்லை. ஏன் என்னுடைய வீடும் இப்படி என்னியிருக்கக் கூடாது? — எனது மனைவி அழுதான். நானும் அழுதே தன். எழுத்தாளரின் பாணியிற் சொல்வதானால் பலகாலம் பிரிந்திருக்கும் மனைவியை ஒரு வன் நேசிப்பது போல நான் எனது வீட்டை நேசித்தேன் திட்டரென வீடிழுந்தேன். எனது தோட்டம் முழுவதும் சிறைந்து விட்டது. வெற்றிலைக் கொடியும், கரும்பும் சாகுபடி செய்வதற்காக நான் செலவு செய்து மழுப்பும், பணம் வீணைகிவிட்டன. வலிந்து சிரிப்பை வரவழைத்துக்கூடி கொண்டு, ‘எங்கள் வீடு விழுந்ததும் நல்லதுக்குத்தான். இல்லையென்றால் நாங்கள் எப்பதான் புது வீடு கட்டிறது?’ என்றேன் மனைவியிடம். உண்மையும் அதுதான். நான் புதிதாக வீடு கட்டுவதைத் தவிர வேறு வழி யில்லை. விலைக்கு முங்கில் வாங்குவதென்றும், கூவிக்கு ஆட்களை அமர்த்துவதென்றும் தீர்மானித்தோம். கையில் காசில்லை.

கடன் ஒன்றுதான் வழி. வேறு மார்க்கமில்லாததால் நாங்கள் கூடுமையாக உழைக்கத் தலைப்பட்டேன். என்னை, நான் விரைவில் கொலை செய்து விடக்கூடும். ஆனால் எல்லோரும் முந்தியோ, பிந்தியோ, எப்போதாவது இறக்க வேண்டியதுதானே? நீர்க்குமிழி போல் நிலையற்றதுதானே மனிதவாழ்வு. ஒருவன் ஒருமுறைதான் சாகிழுன். ஏன் கஞ்சங்க வாழுவேன்கும்? அவசரமான ஒரு முடிவுக்கு வந்தே தன். ஒரு புயலுக்குப் பின்பலர் என்னைப் போலவே என்னுவார்கள். ஒரு வீட்டை மனிவாக வாங்கக் குடிந்தது பற்றி எனக்கு எத்தனை மகிழ்ச்சி தெரியுமா கிம். மரத்தாலான வீடு. முன்னாறே முன்னாறு பியாஸ்ரார்கள். அதன் உண்மையான மதிப்பு ஜந்தாறு பியாஸ்ரார்கள். இதை எனது அதிர்ஷ்டம் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். ஏன் தெரியுமா? முங்கில்வீடே சுமார் இருநூறு பியாஸ்ரார்கள் வரை யில் ஆகுமே! வீட்டை எனக்கு விற்றவன் கடன் கடலில் மூழ்கித்தத்தளிப்பவன். மனைவியை இழந்த அவனுக்கு இரண்டு பிள்ளைகளை கொண்டு தூதாட்டத்தில் இருநூறு பியாஸ்ரார்களை இழந்து விட்டான். இடைவிடாத கடன் காரர் தொந்தரவு வேறு. நூறு சதுர மீற்றர் கரும்புத் தோட்ட

தத்தைத் தான் கடன் பளுவை இறக்கி வைக்க உதவும் சுமை தாங்கியாக அவன் நம்பியிருந்தான். புயல், அவனின் ஒரே நம்பிக்கைத் தீபமான கரும்புத் தோட்டத்தை அழித்து விட்டது. அவன் என்னிடம் வந்தான்: “நீ ஒரு வீடு கட்ட விரும்பு கிறுய் என்று கேள்வி, மூங்கில் வீடு எப்படியும் 200 பியாஸ்ர் களை விழுங்கிவிடும் நியாயமான விலைக்கு என்னுடைய வீட்டை வாங்கிக் கொள்”

“எவ்வளவு?”

“முத்தாறு”

அது நியாயமான விலை. அவன் நேர்மையானவன். அவனுக்காக இரங்கினேன்.

“எதற்காக வீட்டை விற்கிறுய்?”

“சூதாட்டத்தில் எனது சொத் தெல்லாவற்றையும் இழந்துவிட வேண். இழந்ததெல்லாம் திருப்பிப் பெற்றிருக்க வேவன் டும். அதற்கு எனக்குப் பெருந் தொகைப் பணம் வேண்டும் அதற்கும் தான் சில நூறு பியாஸ்ர் களுக்கு எனது வீட்டை விற்க முன் வந்திருக்கிறேன்”

நான் அவசரப்பட்டு எதையும் செய்பவனல்ல. வீட்டை விற்றுப் பணம் தீர்டுவது சில வேளை அவசியமாயிருக்கலாம். ஆனால் சூதாடி இழந்ததைத் திரும்பப் பெறுவதற்காக வீட்டை விற்பது ஒருவனது வாழ-

வையே குலித்துவிடும். எல்லா வற்றையும் பணம் வைப்பது சாவுக்குத்தான் வழி கோலும். அந்தச் சூதாடியின் வாழ்வு என்கையிலோ அல்லது வேறு யாராவது ஒரு வர்க்கையிலோ இருப்பதை உணர்ந்தேன். ஒரு கத்தியை எடுத்து அவனைக் குத்திக் கொல்ல எனக்குத் துணிவுண்டாகவில்லை. நான் நேர்மையான உணர்வுடனு அல்லது பாவனை பண்ணினேனு? அவனை வீட்டை விற்காமல் தடுக்க முயன்றேன்.

“வீட்டை உனக்கு வேண்டாம் என்பதாலோ அல்லது ஏதாவது தொழில் செய்வதற்கு மூலதனம் வேண்டு மென்பதற்காகவோ தானே நீ விற்கிறுய்? சூதாடுவதற்காக அல்ல. இல்லையா? சூதாட்டத்தில் வருங்காலம் எப்படியிருக்கும் என்று முன்கூட்டியே சொல்ல முடியாது. நீ உன்னுடைய முழுப் பணத்தையும் இழந்து விடுவாய் என்று அஞ்சுகிறேன்”

“நான் அப்படி எண்ணவில்லை, இப்பொழுது நான் தோற்றேனே அது கூட நீண்ட நேரம் விளையாடுவதற்குப் போதிய பணம் இல்லாமையால்தான். நிறையக்காசிருக்கையில் நான் எப்பொழுதுமே தோற்றுதில்லை. என்னுடைய வீட்டை நீ வாங்கினால் உபகாரமாயிருக்கும். ரொக்கமாகத் தர உன்னிடம் பணம் இருக்குமென்று எனக்குத் தெரி

யும். நான் வேறு யாருக்காவது விற்றுவிடுவேன்.”

தான் சாக மருந்து குடிப்ப வலை யாருந் தடுக்க முடியாது. கட்டாயம் தடுக்கத்தான் வேண்டுமென்று எனக்கு என்ன தலை விதி? அவன் எனக்கு விற்கா விட்டாலும் கட்டாயம் வேறு ஒருவனுக்கு விற்றே தீருவான். வலியவரும் சிதேவியைக் காலால் உடைத்துத் தள்ளுவது போன்ற முட்டாள் தனம் வேறெறுவும் இல்லை. வீட்டை நானே வாங்குவதென்று தீர்மானித்தேன். கடன் பெறுவதற்காக நான் எங்கும் அலைந்தேன். ஐந்து வீதத்திலும், ஆறு வீதத்திலும் ஏன் எட்டு வீதத்திலும் கூடக் கடன் பட்டேன். மறு நாட்காலை, ஒரு வழியாக முந்நாறு பியாஸ்ரர்கள் புரட்டிவிட்டுள்ளன. இரண்டு தரப்பினரதும் பத்திரங்கள் தயாரானதும் பணத்தை, வீட்டை எனக்கு விற்றவரிடம் கொடுத்தேன். மனைவி வீட்டைப் பிரித்து, எங்கள் நிலத்தித் கொண்டு வந்து அமைப்பதற்காக தச்சர்களைத் தீட ஆரம்பித்தார்.

எப்பொழுதுமே, புயலுக்குப் பின் தச்சர்களுக்கு ஏகப்பட்ட கிராக்கிதான். பத்திரங்கள் பூர்த்தி செய்து முன்று நான்கு நாட்களாகியும் வீட்டைப் பிரிக்க முடியவில்லை. ஒருநாள் மாலை, எனது உறவினன் ஒரு த்தன் வந்தான் :

சின்னப் பெண்.

“அம்மா, நீ எப்பொழுதும் அங்கா வக்கே பெரிய பணியாமலாக் கொடுக் கீழே; ஏன் ?”

“அவன் உள்ளீடிடப் பெரியவன் அல்லவா? அதனால் தான் கொடுக்கிறேன்.”

“ஆமா இப்படி நீ அவனுக்கே கொடுக்க கொண்டு போனால் அவன் பெரியவராக இல்லாமல் கொடுத்து எட்டால் இருப்பான்?”

“வீட்டைப் பிரிப்பதற்கு உடனடியாக ஏதாவது முயற்சிசெய்ய வீட்டை உனக்கு விற்றவன். உடனு மாமானு வீட்டை விட்டு வெளியேறுவதற்கு முன்னரே, எப்படியோ அவன் பணம் வைத் திருப்ப வதை மோப்பம் பிடித்து விட்ட சூதாடிகள் அவனை மொய்த்துக் கொண்டார்கள். அன்றிராவே அவன் நூறு பியாஸ்ரர்களை இழுந்துவிட்டான். தனது நிலத்தையும் அவன் விற்றுவிட்டான். நீ மட்டும் உடனடியாக வீட்டைப் பிரித்து உணது நிலத்தில் வீட்டை அமைக்காவிடால் பின்னால் அவஸ்தாப்பட நேரிடும்.” என்ற வினாக்களை கொண்டனதை நான் விந்தித்தேன். அவன் எச்சரிக்கை உண்மையானதே. நான் வீட்டை விரைவில் பிரிக்காவிடால், யாராவது அவனுடைய கடன்காரரில் ஒருவன் என்னிடம் வீட்டு ரிமைப் பத்திரிம் இருந்த போதிலும் தனதாக்கிக் கொள்ளக் கூடும். அவனுக்கெதிராக கோர்ட்டில் நடவடிக்கை எடுப்பதென்பதும் அசாத்

தியமே, எனவே அடுத்த நாட் காலை வீட்டைப் பிரிப்பதற்கு எப் படியும் தச்சரைத் தேடிப் பிடிப் பது என்று தீர்மானித்தேன்.

மறுநாட் காலை, தூதாடியின் இருப்பிடம் சென்றேயும், முங்கில் கட்டில் ஒன்றி ன் மீது கிழிந்த பாயோன்றில் அவன் படுத்திருந்தான். அவன் துமகன் கட்டிற் காலைப் பிடித்த படி முனகிக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு அன்று அதிகாலையிலிருந்தே வயிற்றுவலி. அவனு முத்தமகள் தன் தம்பியின் முதுகை வருடியபடி சிறுங்கிக் கொண்டிருந்தான். நான் அவனைக் குசலப்பீரச்சனம் செய்தேன். அவனும் பதிலுக்கு ஏதோ சொன்னான். ஒரு வரை ஒருவர் பரமவைரிகள் போற்பார்த்துக் கொண்டோம். ஏன் இப்படி? என்னுல் அவனுடைய இரண்டு குழந்தைகளையும் வெகு நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. வெட்கத் தில் குன்றிப் போனேன்.

தலையைக் குனிந்து எதையோ வெறித்து நோக்கியவனுப் பான் ஈனஸ்வரத்தில் சொன்னேன் :

“உன்னுடைய தளபாடங்களை அகற்ற அனுமதி கொடு. அப் பொழுது தான் வேலையாட்கள் வீட்டைப் பிரிக்க முடியும்” அவன் கசப்போடு சிரித்தான்.

“இந்தக் கட்டிலைத் தவிர எனக்குத் தளபாடந்தான் எது?

இதை வெளியே வீசிவிட்டு வீட்டைப் பிரித்துக்கொண்டு போ.”

அவன் எழுந்தான்; பின் கௌகளைப் பார்த்தான்,

“உங்கள் மாமா விஸ் இடம் போக்கள்”

பெண்குழந்தை ஏதோ இரைந்தாள். தம் பியை முதுகில் சுமந்தபடி மாமன் வீட்டை நோக்கி நடந்தாள். வேலையாட்கள் கூரையைப் பிரித்துக் கீழே தன் வினார்கள். நான் முற்றத்தில் உட்கார்ந்து வேலையை நோட்ட மிட்டேன்.

சிறிது நேரத்தில் தம்பியாரையாரோவுடைய கண் காணிப்பில் விட்டு விட்டு அந்தப் பெண்குழந்தை வந்தாள். என் அருகில் வெகு தேரம் நின்று வீட்டையே வெறித்து நோக்கினான். இப்பொழுதுதான் அவளை கிட்டவாகப் பார்த்த தேன். அவன் மெவிந்தவன். அவனுடைய குதியும், மணிக்கட்டும் மிகச் சிறியவை. கண்ணங்கள் ஒட்டி உலர்ந்து குழி விழுந்திருந்தன. உடையோ கந்தல். பரிதாபத் திற்குரிய வகையில் தனது பற்களை அவன் கடித்தான். இன்தெரியாத சோகம் எனது நெஞ்சை வந்து கவ்வியது.

“இன்று நீ சாப்பிட்டாயா?”

பதில் சொல்வதற்குப் பதில் இல்லையென்ற பாவணையில் அவன் தலையை ஆட்டினாள்.

அவன் எதையோ பலமாகச் சிந்திக்கிறுன் என்று தோன்றிற்று.

கண்களை சுருக்கிக் கூசி அவன் என்னை நோக்கினான்.

தூரியன் ஒனியைத்தாங்காது தான் அப்படிச் செய்தானோ? ஆனால் அவன் என்னை வெறுத்தான் என்பது மட்டும் எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரிந்தது. நான் இவ்விட்டை வாங்கவிட்டாலும் மற்றொருவன் வாங்கியிருப்பான் என்று என் அந்தராத்மா முனு முனுத்தது.

கப்புகளும், உத்தரங்களும் கழற்றப்பட்டு விட்டன. பலகைகளை வேறு கப் பிரிக்கும் நடவடிக்கை நடைபெறுகிறது. சுத்தியவின் ஒவிகாதில் நாரசமாகப் பாய்கிறது. சிறுமியின் முகம் சிவப்பதைக் கண்டேன். அவன் பல்லைக் கடிப்பதை நிறுத்தி வெகு நேரமாகி விட்டது. உதடுகளைக் குவித்துக் கண்ணான் களை உட்பும்படி செய்தாள், அவன் எதுவும் பேசவில்லை. ஒதைப்படாமல் அண்டை வீட்டிற்கு ஒடினான்.

அவன் என்னதான் செய்யப்போகிறான்? என்னுள்ள எழுந்தாலும் என்னுல் அடக்க முடியவில்லை.

து மெரன குழுத்தையோன்றின் தீனமான கதறல் என்காதில் விழுந்து மெய்சிலிர்க்க வைத்தது.

“... அம்மா ...”

எனது இதயம் அதிர்ந்தது. என்னால் எனது உணர்ச்சிகளை இதற்கு மேலும் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

எத்தனை கொடியவன் நான், நான் மிகக் கொடியவன். குற்றவாளி நானே ... ,

அன்புள்ள கிம், நான் மகா கொடியவன், முந்திய எனது வீட்டினைவிட, பெரியதும், சுத்தமானதுமான புதிய வீட்டின்மீது துயரத்தின் இருண்ட நிழல் எப்போதும் படிந்து கொண்டு தானிருக்கும். குளிர்ந்த மாலைவேளைகளில், உத்தரத்தில் மறைந்திருக்கும் பல்லியின் கிண்டல் நிறைந்த ஒலி, நான் கொடியவன் கொடியவன் என எனக்கு ஞாபகம் செய்து கொண்டேயிருக்கும் ...

போதும் கிம், போதும் இதையெல்லாம் நினைத்து என்னபயன்?

இன்பம் என்பது எங்களைப் பொறுத்தவரையில் சிறியதொரு போரவை. யாராவது ஒருவன் புரண்டு படுக்கையில், போரவையை இழுத்துக் கொண்டால் மற்றொருவன் தன்னை முடிக்கொள்வதற்குப் போதியளவு இல்லாது தவிக்கிறுன். நான் கெடுதி செய்யவிரும்பவில்லை. ஆனால் நான் என்ன தான் செய்ய முடியும்? ஏன் வாழ்க்கை இத்தனைது யரம் நிரம்பியதாக இருக்கிறது? ஒருவன் பிறிதொருவனுக்குத் துன்பம் தராமலே தன்னைப் பற்றி என்ன முடியாதா?

.....

0

சுழலும் உலகிலே!

‘வாழன்’

உலகம் சுழல்கிறது. அதிலே நாமும் தான் சுழலுகிறோம். அதுமட்டுமா இந்தச் சூரியனையும் அல்லவா சுற்றி வந்து விடுகிறோம். ஆனால் இந்த உலகமே சுழல்வதில்லை; சூரியன் தான் சுற்றுகிறது என்று அறியாகை அறைந்து கூறிய காலம் ஒன்றிருந்தது. அம்மட்டோடு அவர்கள் நிறுத்திக்கொண்டார்களா? இல்லவே இல்லை. ஆண்டவனின் பிரதிநிதி போப் ஆண்டவர் என்றும், அவர் இருங்கும் வத்திக்கானைச் சுற்றியே சகல தும் சுழல்வதாக கிறிஸ்து மதம் எடுத்துக் கூறியது. அதே தலாம் அந்தக் காலம். இந்தக் காலத்தில் போப் ஆண்டவரே வத்திக்கானில் இருந்து உலகிற்கு அருள் பாலிக்க முடியாமல் உலகம் சுற்றக் கிளம்பி விட்டார். ‘சமாதான’த்தின் தூது செல்ல சீனைன் அதற்கு அப்பாலும் அங்கும் செல்லத் தயாரென ஐ. நா. சபையில் பிரகடனம் செய்கிறார். காலத் தின் கோலம் இப்படியெல்லாம் செய்யவைக்கிறது. போப் ஆண்டவரைச் சுற்றியும் உலகம் போய்,

உலகத் தைத்தச் சுற்றும் போப் ஆண்டவர் வந்துவிட்டார்.

போப் ஆண்டவருக்கே இக்கெதியென்றால் மற்றவர்கள் எம்மாத்திரம்? நாமும் உலகம் சுற்றுமல் என்ன தான் செய்வது. இதென்ன நீண்ட பயணம் ஆச்சே என்று ஆச்சரியப்படுகிறார்களா? அதுதான் இல்லை; இது ரேங்கட்ட யுகமாக்கே. ஆகவே சில நிமிட வேலைதான்.

‘நீண்ட பயணம் என்றதும் சூழத்து எழுத்தாளர் கணேசனில் கணின் நாவல் ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது. “நீண்ட பயணம்” வெளியிட்டு விழாவில் கி. வா. ஜெகந்நாதனின் பேச்சை நாம் மறந்துவிட முடியுமா என்ன? அம்மாமித் தமிழில் இலக்கியம் செய்யும் ஜெகந்நாதனுக்கு ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் பட்டப்புக்கருக்கு அடிக்குறிப்புத் தேவையாம். என்ன செய்வது புத்தகம் வெளியிட ஈழத்தில் இடமில்லாமல் இந்தி யாவுக்குப் போனதற்கு இதுவும் வேண்டும், இன்னும் வேண்டும். இந்த அகப்பாவங்களை எல்லாம் இலங்கைக்கு அழைத்து நில பாவாடை

விரித்து வரவேற்றால் இதைவிடவேறு என்னதான் சொல்லமாட்டார்கள். இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு தன்மானம் இருந்தால், எழுத்து எழுத்தாளர்களுக்கு சுரணை இருந்தால் இவர்களுக்கு இந்த அகம்பாவம் வருமா? இல்லை, அவர்களின் இலக்கியச் சந்தைக்குத்தான் எழுத்தில் இடமிருக்குமா? நம் நாட்டு கலை இலக்கியங்களை, அதன் சிருட்டி கர்த்தாக்களை நாமே மதிக்காத போது அவர்கள் நெயாண்டி செய்யாது வேறு என்னதான் செய்வார்கள்?

இந்நெயாண்டியும் அகம்பாவம் இன்று நேற்று ஏற்பட்டதல்ல. அது அவர்களுடன் ஒடிப் பிறந்த வியாதி. முன் பொருகால் கங்கை ஆசிரியர் பகீரான் இலங்கை வந்தபோது “எழுத்து எழுத்தாளர்கள் பத்து வருடம் பின் தங்கி இருக்கிறார்கள்” எனத் திருவாய்மலர்ந்தார். அந்த நிகழ்ச்சி இலங்கை எழுத்தாளர் மத்தி யில் இன்னும் ஆரூப்புண்ணாக இருக்கிறது இப்போது ஜெகந்தாதி நின் செருக்கான பேச்சு வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ச்சியது போல்லவா இருக்கிறது.

பாகிஸ்தான் வெளி நாட்டு மந்திரி பூட்டோ ஜி. நா. வின் பாதுகாப்புச் சபையில் நிகழ்த்திய பேச்சுக்கு குப்போ முறையோ என்று இந்தியத்

சீறியதும், பெரியதும்.

தென் அமெரிக்கனிலுள்ள ஒருவிதச் சொலை சீறியதாக இருக்கும் போது 10 அக்குல் நீளம் இருக்கின்றது. அது வளர வளர அதன் சீளம் சுருங்கி 2 அங்குலத்துக்கு வந்து விடுகின்றது.

சுமாத்திரா தீவில் “ராபின் வியர் ஆர்னல்ட்” என்றும் கூப்புக்கின்றது. முன்று அடி அகலமுள்ள வட்டவடிவமான சூ இது. இது ஏதக் குறைய பதினொக்கு ரூத்தல் வரை இருக்கும்.

தலைவர்களும், இந்தியப் பத்திரிகைகளும் கூக்குரலிடுகின்றன. பக்கம் பக்கமாக எழுதித் தன்றை கின்றன. இந்த உணர்வு ஏனே இலங்கைப் பத்திரிகைகளுக்கும், இலங்கை எழுத்தாளர்களுக்கும் ஏற்படவில்லை.

இலங்கைப் பத்திரிகைகளைப் பார்க்கும்போது கி. வா. ஜெகந்தாதி நின் பேச்சில் நியாயம் இருக்கிறதுபோல் தான் தெரிகிறது. இலங்கை எழுத்தாளர்களுக்கு பத்திரிகை நடத்தும் தகுமை போதாது என்பதால் தான் போல எழுதும் இலங்கைத் தமிழ் பத்திரிகைகளில் பெரும்பான்மை, இந்தியர்களை ஆசிரி

யர்களாய்க் கொண்டிருக்கிறது. இலங்கை மக்களுக்கு புரியக் கூடிய தமிழ், இந்திய தமிழ் தான் என்று இந்தியப் பத்திரிகை ஆசி ரியர் கள் கூருமல்ல என்ன தான் செய்வார்கள். அதனால் தான் எங்கள் தமிழுக்கு அடிக்குறிப்புக் கேட்கிறோர்கள். இன்னும் என்ன தான் கேட்பார்களோ?

இது என்ன ‘பிள்ளையார் உலகம் சுற்றிய கதை’யாய் இருக்கிறது என்று கேட்கிறீர்களா? ஆமாம்; உலகம் சுற்றக் கிளம்பி உள்வீட்டைச் சுற்றும் நிலை தான் ஏற்பட்டுவிட்டது. என்ன செய்வது; நானும் உங்கள் பிள்ளையாண்டான் தானே!

சிரிப்பான கிழவன்

வல்லிபுரம் என்னும் ஒரு கிழவர் தனிபாக ஒரு குடிசையில் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் ஒரு தோட்டத்துக்குக் காவல் காரர். அவர் ஒரு குறும்பர்; மக்களுடன் சிரித்துப் பேசுவார். பகிடிகள் விடுவார். அதனால் அவரை அக்கரைமத்தில் தெரியாதவர்கள் இல்லை. அவர் இரு நாய்கள் வளர்த்தார். அவர் குடிசைக்கு அவரைத்தீடி யாராவது போன்ற அந்த இரு நாய்களும், குரைத்துக்கொண்டு பாய்ந்து ஒடிவரும். அவர்கள் நாய்களைக் கண்டு பயந்து கத்துவார்கள்.

“அப்பா! ஐயோ! நாயைப் பிடி! கடிக்க வருகுதுகள்!”

கிழவர் குடிசையில் சர்வ சாதாரணமாக இருங்கு கூறுவார்:

“நமக்கென்ன! கடிக்கட்டும்!”

வந்தவர்கள் கிழவர் கூறியதைக் கேட்டதும், தூஷண வார்த்தைகளால் திட்டிக்கொண்டு போவார்கள். கடிக்கள் இரண்டும் அவர்களைக் கடிக்காது கிழவரை நோக்கி ஒடிவிடும். காரணம்: அக்கிழவர் அங்க இரு நாய்களுக்கும் இரு பெயர்கள் வைத்திருந்தார்; ஒன்றுக்கு ‘நமக்கென்ன’ மற்றதுக்கு ‘கடிக்கட்டும்’.

“...தானிடப்படாத எனது மனக் கதவின் அறையிலிருந்தே எடுக்கப்படும் மனிதர்கள், பாத்திரங்களாகப் புதுப்பிக்கப்படுகின்றனர். எனது கதைகளில் வரும் எந்த வொரு பாத்திரமுமே என்னுல் கற்பணை ரூபத்தில் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள் அல்ல. மாருக மக்கள் மத்தியிலிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்டவர்கள்...”

டொமினிக் ஜீவா

என்றுல் மறக்கமுடியாத எனது பாத்திரம்.

‘இது சுவரக் கடையல்ல; எனது சர்வகலாசாலை! என்று மனம் நிறைங்க பெருமையுடன் எனது தொழிற் கூடத் தைப்பற்றி நான் அடிக்கடி சொல்வது வழக்கம். எனது நன்சு பர்களுக்கும் இது தெரியும்.

இன் நோக்கிப் பார்க்கும் போழுது, நான் அடையும் பெருமை நியாயமானதுதான் என்று இன்று எனக்குப் படுகின்றது.

இங்கிருக்கித்தான் எனது இதயத்திற்குத் தேவையான உணவுவழும், எனது இலக்கியத்திற்குத் தேவையான பசுளை யையும் பெற்றுக்கொண்டு வளர்ந்து வந்திருக்கிறேன், நான்.

கடந்த கால் நாற்றுண்டுக் காலமாக — 1940 தொடக்கம் இதே தொழிலகத்தில் எத்தனை எத்தனையோ மனிதர்களை நான் சந்தித்திருக்கிறேன்.

— ரஷ்மான் மனிதர்கள் அவர்கள்!

ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், வைத்தியர்கள், வழக்கநினூர்கள், கெளரவமரன பெரிய மனிதர்கள் என விளம்பரப்படுத் தப்பட்டவர்கள், தொழிலாளிகள், கடைச் சிப்பங்கிகள், அரசாங்க ஊழியர்கள் பல், கார், டாக்ஸி டிரைவர்கள், முடிச்சு மாறிகள், நிருபர்கள், சண்டியர்கள், வாய்ச் சவடால்காரர்கள், இலக்ஷ்யச் சநாதனிகள், ஈழத் து இலக்ஷ்யத்தைப் புனருத் தாரணம் செய்யப் புறப்பட்டோம் எனப் புலம்பிப் பின் னர் மாயமாக மறைந்துவிட்ட காளான் எழுத்தாளர்கள், சாதித் திமிரும் குல அகம்பாவமும் கொண்ட மனித குலச் சத்துருக்கள், குழ்காரர்கள், உச்சக் கட்ட அறியாமையும் அவிவேகமும் நிரம்பப்பெற்ற ரோட்டோர் ரோமியோக்கள், பணக் காரச் சோமபேநிகள், அரசியல்வாதிகள், உயர்ந்த உள்ளமும் எளிமையான உருவமும் கொண்ட உண்மை மனிதர்கள் இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ பேர்களையெல்லாம் இந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளில் ...

— நான் கண்டிருக்கிறேன்.

கண்டு பேசி, சிரித்து, சினந்து, எனக்குள் ஞம் சிரித்து, மனதில் பதிய வைத்து, பதிய வைத்துள்ளவர்களுடன் வெளியே சந்திப்பவர்களின் குணத்திசயங்களை ஒப்பிட்டு ஒப்பு நோக்கி, அவர்களது குணதேஷங்களின் முரண்பாடுகளை அவதானித்து, எனக்குள் கானே ஒரு புது உலகைப் படைத்து, சுஞ்சாரித்து வந்துள்ளேன்.

பார்க்கப் போனால் ஒரு சிறிய ச ஊன். ஆனால், அது ஒரு தனி உலகம். இங்கே தினசரி பலப் பல பிரச்கினைகள் அலசப்படும். பல விவாதங்கள், பல கோணங்களில் நடைபெறும். பலவிதமான கருத்துச் சர்ச்சைகள் இடம்பெறும்.

எனது தொழிலகம் ஒரு புதுக்களம்; அது ஒரு தனிக்காம்.

எழுத்தாளன் என்பதை விட, மனிதன் என்பதில் எனக்குத் தனிப் பெருமை இதில். எழுத்தாளனுகவும் தனிப்பட்ட வனுகவும் ஒருவன் வளர விரும்பினால், மக்களுடன் சேர்ந்து உழைத்து, அவர்கள் வசை உதவவேண்டும் என்பதே எனது கருத்து.

மக்களின் உணர்ச்சிகளையும் ஆசாபாசங்களையும் முற்று முடிதாக உணர்ந்து, புரிந்து, எப்படி அவர்களுடன் சேர்வது என்பதை எனக்குக் கற்றுத் தந்ததே எனது தொழில் அனுபவம்தான்! — எனது தொழில்கம்தான்!

இதற்கு வெளியேயும் ஓர் உலகம் உண்டு என்பது எனக்குத் தெரியும்.

அப் பரந்த வெளியில் — யாழ்ப்பாணத் தெரு வீதிகளில் — பறந்து திரிவது என்றால் நான் வானம் பாடியாகி விடுவேன். தொழில் கேரங்களில் கூட நான் என்னையறியாமலே வீதி வலம் வரும் திருப்பயணி யில் இறங்கி, தொழிலை மறக்கு போவதுமுண்டு. தொழிலகத்தில் கதைத்துப் பேசிச் சிரித்த மனிதர்களை வீதியோரத்தில் புதுக் கோலத்தில் கண்டிருக்கிறேன். முன்பின் காலை மனிதர்களைப் பார்ப்பதுமுண்டு, அங்கே.

என் மனக்கதவை என்றுமே நான் தாளிட்டதில்லை.

தாளிடப்பட்டத் எனது மனக்கதவின் அறையிலிருந்தே எடுக்கப்படும் மனிதர்கள், பாத்திரங்களாகப் புதுப்பிக்கப்படுகின்றனர். எனது கதைகளில் வரும் எந்தவொரு பாத்திரமுமே என்னால் கற்பணை ரூபத்தில் சிருஷ்டக்கப்பட்ட வர்களால். மாருக மக்கள் மத்தியிலிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்டவர்கள்.

மக்களை நேசிப்பவன் நான். அதே போல, எனது பாத்திரங்களையும் அந்தியந்த வாதஸ்ஸமயத்தோடு நான் நேசிக்கின்றேன். ஏனெனில் மனிதப் பண்பின் உயர்வுகளையும் இழிவுகளையும் பாத்திரங்களாகக் கூயிர்த்தறி கொண்டு கெய்திருக்கிறேன். தனித் தனியாக ஒவ்வொரு பாத்திரத்தின் கண்டு பிழிப்பிற்குமே ஒவ்வொரு தனித் தனியாய் சுவாரஸ்யமான கதைப் பின்னணியுண்டு.

இங்கே கேள்வியை அவதானிக்க வேண்டும். ‘என்னால் மறக்க முடியாத எனது பாத்திரம்?’

உக்களில் அநேகர் எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான ‘கண்ணீரும் கண்ணீரும்’ தொகுப்பைப் படித்திருப்பிர்கள்; படிக்காதவர்கள் இருந்தால் கேள்விப்பப்பட்டாவது இருப்

பீர்கள். அத் தொகுதியில் பத்தாவதாக இடம் பிடித்துள்ள சிறுகடையின் பெயர்தான், ஞானம், பலர் அக்கறையைப் படித்திருக்கிறார்கள். அக்கறையின் ஆரம்பத்திலேயே அறி முகமாகி விடுபவன்தான் எனது இதய விடுதியின் விருந்தாளி யான கந்தையா அண்ணன்.

— என்னால் மறக்க முடியாத பாத்திரமும் இதே ஷோக் கெல்லோ கந்தையா அண்ணன் தான்!

இந்தக் கந்தையா அண்ணனை நான் சங்கித்த சமீபத்திய வரலாறே மிக மிகச் சுவையரன்து; ரசனை மிக்கது; சொல்லப் போனால் புழுதி முடிய மனித விக்ரகத் தின் அகழ்ந்தெடுத்த கண்டு பிடிப்பு.

யாழிப்பாணத்தின் கற்பக விருக்கமான பனைமரம் கொடி யேறிவிட்ட காலம்; பெஞ்சவரியோ, மார்ச். அதாவது பனங்கள் கொள்ளை மலீவு, விலையில் திடைக்கும் காலம்; 1960-ம் ஆண்டு முற்பகுதி.

கெரமும்பில் வதியும் யாழிப்பாணக் குஞ்சுகளான காற் சட்டைத் தப்பிகள் சனி, ஞாயிற வார விடுமுறைத் தினங்களைக் கழிக்க உதவிபுரியும் எம்பிரான் பனைமரத் தம்பிரான் புன்னளை மூக்கு, மலீவுத் தேன் பிசிற்றும் அந்தக் காலத்தின் தான் நான் எனது மறக்க முடியாத பாத்திரத்தை வீதியோரம் திடுகூருகச் சுந்தித்தேன். அவர்தான் ‘ஞானம்’ கறையின் கதாநாயகன் கந்தையா அண்ணன். அவரது இயற்பெயரும் கந்தையா அண்ணன்தான்!

“டே...ய! ஆர்மா, அவன் நான் தான்ரா கந்தையா... அண்ணன்... இந்த ஈரே மு லோகத்துக்கும் இவர்தான்ரா ஆளப்பட்ட ராசா....! ஆய்ந்...!”

பறங்கித் தெருவிலுள்ள ‘பிரிமயர் கபேயில் ஒரு சிறவட்ட இலக்கிய கண்பர்கள் சுந்திப்பு அப்பொழுது தினசரி கடைபெறுவது வழக்கம். கடை சாத்தியதும் அல்லது அதற்கு முன்னரும் நான் ரேரோ அங்கு செல்வேன். கண்பர் ஏ. ஜே. கனகரெட்டு அப்பொழுது சென்ட். பட்டிக்ஸில் ஆளிரியாகச்

கடமையாற்றினார். அவர் அங்கு இருப்பார். அதை சுப்பிரமணியம் இடைக்கிடையே வந்து கலந்து கொள்வார். மற்றும் ஓரிரண்டு அன்று யாழ்ப்பாணத்தில் முகரமிடுள்ள இலக்கிய நண்பர்களும் கலந்து கொள்வார்கள், அது இலக்கியப் பரபாப்பு மிக்க காலம். கனகரெட்டு 'மௌனி வழிபாடு' எழுதிய கட்டம். நான் எனது முதலாவது கணத்த தொகுதிக்குரிய தயாரிப்பு வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்த சமயம்.

பல இலக்கியப் பிரச்சினைகள் பற்றித் தாங்கிப்போம். படித்த சிறுக்கைகளைப் பற்றிக் கருத்துப் பரிமாறுவோம். — எனது 'முற்றவெளி' கடைக்குக்கிடையே பற்றி கணக்கெட்டு விடம் அபிப்பிராயம் பரிமாறியதாக ஞாபகம் — 'கரும்பலகை' கடையின் பின்பகுதியை மாற்றி எழுத வேண்டும் என கையெழுத்துப் பிரசியிலேயே படித்துவிட்டு ஆலோசனை கூறி னார் நண்பர் அழகு சுப்பிரமணியம் — அப்படியான சுமுகமான உறவுகளுடன் கலந்து பேசுவோம். இன்னர் தேநீர் அருங்கி விட்டு இலக்கிய வட்டம் கலைந்து செல்லும். மிஞ்சி இருப்ப வர்கள் நானும் கணக்கெட்டனவுமே. இருவரும் அப்படியே கடற்கடைத் தெருவோரம் ஒரு குடிய உலாத்தலை பொடுவோம். வசதியென்றால் ஒரு தடவை கிறுங்ட ஹோட்டல் படிக்கட்டில் ஏறி இறங்குவோம். இத்தகைக்கும் இரவு பத்துமணியாகி விடும். கடையியாக கணக்கெட்டாலை அவரது இல்லத்தில் விட்டு விட்டு, நான் எனது விட்டிற்குத் திரும்புவேன்.

— இது அப்பொழுது தினசரி நடவடிக்கை.

ஒருநாள், நானும் நண்பரும் அவரது விட்டிற்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தோம். கனகரெட்டுவின் விடு மூன்றாம் குறுக்குத் தெருவும், பாங்ஸால் வீதியும் சந்திக்கும் முனையில் இருந்தது. எதிரே ஒட்டுக் கிட்டங்கிள். சில விடுகள்.

"டேய்...ய! நான் ஆர் தெரிய மாடா? கந்தையா அ...ன்...ன...ன! வெள்ளான்டா! அதிலேயும் தேரேறின வட்டுக்கோட்டை வெள்ளான்டா! இந்தப் பள்ளுப் பறை பதினெட்டுச் சாதியளோடையும் சேர்ந்து ஒடு தூக்கினுப்போலே. நான் குலங் கோத்திரத்திலை குறைஞ்சு போயிடேல்லை. இந்தத் தேசத்துக்கில்லை இந்த ஈரேழு பதினாலு லோகத்துக்குமே இந்தக் கந்தையா அண்ணன் தான்ரா ராசா!..."

எதிரே நிற்க முடியாமல் தள்ளாடியது அந்த உருவம்.

மங்கலரான மின்னெனிபின் வெளிச்சத்தில் கந்தையா அண்ணன் குதித்து, தெருவை சிர் தா ஸி ப் படுத்தியது தெரிந்தது.

இரவு விளக்கு வைத்த பின் சன நடமாட்டமே இருக்காது அந்த விதியில். தெரு வெறிச்சோடிப் போயிருக்கும். யாராவது இரண்டொருவர் அத்தி பூத்தது போலத் தென் படுவதே அபூர்வம். இரவு ஒன்பது பத்து மணி க்கு மேல் சொல்லவே வேண்டியதில்லை. தெருப் பொறுக்கி மாடுகளையோ நாய்களையோ இரண்டொன்றைக் காண வராம். அவ்வளவே தான்.

அந்த நேரத்தில் எங்கள் ஷோக்கெல்லோ கந்தையா அண்ணன் தரன் அந்தத் தெருவுக்கு மன்னன்!

மின்சார விளக்குக் கம்பத்திற்கு ஒங்கி ஒர் உதை கொடுத்தான். இரண்டொரு தாழன வார்த்தைகள். நிமிர்ந்தான். “டே...ய! நான் ஆர் தெரியுமோ? ஆய்வங்... சண்டி பெடுத்த தேரே ரீன வட்டுக்கோட்டை வெள்ளாளன்றா, நான்! ஆய்வங்... ராசாத்திட்டை இருக்கு எனக்கு தந்தி வங்கிருக்கடா... தெரியுமோ? ஆய்வங்...!”

சிலம்படிக் காரனின் படிமான நடை நடந்து, நடு ரோட்டில் குனிந்து நிமிர்ந்து, கைகளை நாட்டிய முத்திரை காட்ட நெளித்துக் காட்டினான்.

காறிக் காறி எச்சிலைக் துப்பினுன், கிழே.

திட்டுத் திட்டாக அழுக்குப் பிடித்திருந்த நாலு முழுக் காவி வேட்டி. மடித்துச் சண்டிக் கட்டாகக் கட்டிய திருக்கோலம். தோ ஸி ற் கிடந்த சம்மாட்டுத் துண்டு தற்காலிக தலைப்பாகையாக முடி குட்டப்பட்டிருக்கது. தெரிக்க தலை மயிர்ப் பற்றைக்குள் பிரி பிரியாக நைச மயிர்கள் திரண்டிருந்தன. வயது ஐம்பது இருக்கலாம். ஆனால் வயதுக்கு மீறின மூப்பு. குரோதமும் வணமும் கூட்டுக் கலந்த காகப் பார்வை. மயிரடர்ந்த புருவமும் தாடியும்....

மின்சார வெளிச்சக் கம்பத்தின்கீழ் அளவுக்கு மீறின போதையுடன் நின்ற கந்தையா அண்ணனை முதன் முதலாகத் தரிசித்த திருக்காட்சி இதுவேதான்.

கிட்டே நெருங்கி கிட்டோம்.

நன் பர் கனகரெட்டு தனது வழக்கமான சிரிப்புடன், “என்ன கந்தையாண்னே ! என்ன சங்கதி ?” என்று விசாரித்தார்.

“ஓ... ஆரு? புக்காசி வீட்டுத் தம்பியே? அப்பவாரும்....” என்று வழி விடுவது போல ஒதுங்கி நின்றுன், கந்தையா.

“இந்தா சம்மா சத்கம் கித்தம் போடாமல் போய்ப் படு!”
“ஒங் தம்பி; நான் போய்ப் படுக்கிறன்.”

துயரம் தோய்ந்த ஆழங்க மொனம் அங்கே நிலவிபது. ஆடி, அசைந்து, நடந்து சென்ற அவன் அடுத்த மின் சாரர் கம்பத்தன்டை நெருங்கிவிட்டான். மீண்டும் தனது திருவரையைத் திறந்து விட்டான். ஒரே ஆங்கார, ஒங்கார வார்த்தைகளின் ஒலிக் குழப்பம் எங்கள் காலை வந்து தாக்கிச் சென்று படுத்தியது.

படியேறிய நான், விடைபெற்றுத் திரும்பினேன்.

“ஜீவா; இவரை வடிவாக் கவனிச்ச வை.” என்றார் நண்பர்.

திரும்பி வந்து கொண்டிருங்கேன். தெருவோரம் நின்று கொண்டிருந்தான் கந்தையா அண்ணன். எனக்குப் பேச்சுக் கொடுக்க ஆசை. “என்ன கந்தையாண்னே ; எப்படிச் சுகம்?” என்றேன்.

அவனது அலையும் பார்வை என்மீது ஒருகணம் நிலை குத்தி நின்றது. நித்த நித்தம் போதைப் பழக்கத்தினால் சிவங்கு வெளூறிப் போன வீங்கிச் சிறுத்த எலிக்குஞ்சுக் கண்களால் என்னைக் கூர்ந்து பார்த்தான். ஒரு குறும்புக்காரச் சிறுவனின் துடுக்குத் தனத்துடன், “சடாப்பிய மவுத்!” என்றான், திமிரென்று.

நன் எதிர்பார்க்கவில்லை. மலைத்து விட்டேன்.

தொடர்ந்து, “சடாப்பிய மவுத் எண்டால்... ராசாத்தீன்றை பாலையிலை வாயைப் பொத்தபா எண்டு அர்த்தம்” என்று விரித்துரைத்து விளங்கப்படுத்தினான்.

வலுக் கட்டாயமாக ஒரு புன் சிரிப் பை வரவழைத்துக் கொண்டேன், நான்.

“சரி; அப்ப வாறன் கந்தையாண்னை”

“ஓ.... யே ... ஸ.... !”

இப்படியே தொடர்ந்து இரண்டொரு நாட்கள்.

நாலாம் நாளோ, ஐஞ்சாம் நாள்.

நாலும் கனகசெட்டாலும் நடந்து தீர்த்த மின் வீட்டில் இருங்க சம்பாசித்துக் கொண்டிருங்கேதாம். முதல்கால் இரவு இரண்டு போலீஸ்காரர்கள் கந்தையா அண்ணாலுக்குச் செப்ப மான் அடி கொடுத்ததையும், சும்மாட்டுத் துண்டைப் பறித்து சாக்கடைக்குள் ஏறிந்து விட்டுப் போனதையும் கதை கதையாகச் சொன்னார், நண்பர், ஏ. ஜே.

அன்று தெருவில் சுத்தமில்லை. விதி வெறிக்கென்றிருந்தது.

மனதில் ஒரு தவிப்பு நிலை, எனக்கு.

திரும்பி வந்து கொண்டிருங்கேதன்.

ஒரு வீடு. வீட்டுப் படிக்கட்டு கெருவிலிருங்கீத ஆரம் பிக்கிண்றது. அந்தப் படிக்கட்டில் சம்மணம் கூட்டி உட்கார்க்கிருந்தான் கந்தையா அண்ணன். முன்னால் விரிக்கப்பட்டிருந்தது, சோற்றுப் பார்சல். பக்கத்தே பால்டின் தகரப் பேபனியில் தண்ணீர் இருந்தது.

கீழ் கோக்கித் தோங்கி இருந்து அவனுடைய தலை.

இரங்கத் தக்க தோரணையில் அவன் உட்கார்க்கிருந்து, தனக்குக் கானே புலம்பத் தொடங்கினான்: நான் ஆர்? ஒரு அனுதை. நாளைக்கு நடு ஞேட்டிலை செத்தால் கூட ஏனென்னடு கேக்க இந்த ஊரிலை... ஏன் இந்த லோகத்திலை எனக்கென்று ஒரு சாதியில்லை. இனமா.... சனமா? இந்தா பார்... இந்தப் படிக் கல்விலை வைச்கூத் தின்னிறநன். இந்தப் படியிலை படுத்துப் புரஞ்சன். நான் ஆர்...? ஒரு கேடு கெட்டுப் போன அனுஷ்ட. கயிஸ்டப்பட்டுத்தான் உழைச்சுச் சரப்பிடுறன். பிச்சை வரங்கேலை. இருந்தாலும் என்னைப் போட்டு அடிக்கிறுன்கள்... கொல்லுருங்கள்... ஏ னெண்டு கேக்க எனக் கெண்டொரு சாதியிலைத்தானே?....”

கேட்பவர் எவர் கெஞ்சத்தையும் சுலபமாக நெகிழ்ந்து விடச் செய்யும் வார்த்தைகள் என் கெஞ்சுசைத் தொட்டன.

அக் குரலில்தான் எவ்வளவு துயரம் இழையேஷடிப்போ யிருந்தது.

அப்பொழுது அவன் முன் எப்பொழுதையும் விட, பரிதாபமாகக் காட்கி தந்தான்.

நான் என்னை மறந்து நின்று விட்டேன். என் கண்கள் பனித்தன.

நேற்று வரைக்கும் இந்த நாட்டிற்கே, என் கரீரூ உலகத்திற்குமே தன்னைத் தானே முடிகுடியுக்கொண்டு இந்த மீதியை ஆண்டு கொண்டிருந்த வேஶாக்கெல்லோ கந்தையா அன்னன் இன்று புழுதி மண்டிய யதார்த்த உலகில் தன்னைத் தானே அநாதை என்கின்றன.

— எத்தகைய முரண்பாட்டு மனோபாவம்?

நான் எழுத்தாளன்! என்னுள் தார்மீக ஆவேசத் தீப்பிளம்பு ஒன்று சுடர்விட்டது.

— ‘நீ இனி அநாதை இல்லை! உலகத்தின் அன்பை எல்லாம் உனக்குத் திரட்டித் தங்கே திருவேன்!’

எனது பேராயுதமும் போராயுதமுமான பேராயுதமும் அடுத்த இரண்டொரு நாளில் ஒரு சிறுக்கதை உருவாகி விட்டது. அக் கதையின் பெயரே ‘ஞானம்’ என்பது. அக் கதையின் நாயகன் பெயரே கந்தையா அன்னன். என்றால் என்னுல் மறக்க முடியாத பாத்திரத்தின் பெயரும் இது வேதான்!

— இன்று எனக்குள்ளே ஒரு தனிப் பூரிப்பு. அன்று யாழிப்பாணத்து வீதி ஒன்றில் அநாதை என்று கொன்ன ஒரு உழைக்கும் மனிதன், ரஷ்ய, செக் மொழிகளிலும், ஆங்கில பாளவூரிலும் இன்னமும் பவனி வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

— எனக்கு அதுவே போதும்!

நீங்கள் விரும்பினால் கூட இன்றும் மூன்றாம் குறுக்குத் தீருவில் - ஒட்டுக் கிட்டங்கிக்கு அருகில் - இந்தப் பாத்திரத்தைச் சந்திக்கலாம். ஒன்றை ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நமது கற்பகத் தரு கொடியேறி விட்டதா என்பதை மட்டும் அவதாரித்து விடுவார்கள்.

★ குட்டிக்கதை

பசி

அலெக்ஸி டால்ஸ்டாய்

ஒரு சேவலும் ஒரு கோழி
யும் ஒன்றுக் வாழ்ந்து வந்தன.
ஒரு நாள் இரண்டும் இரை
தேடக் காட்டுக்குச் சென்றன.
சேவல் ஒரு மரத்தின்மேல் ஏறி,
பழங்களைப் பறித்துத் போட்டது.
கோழி கீழே இருந்து
அவற்றைப் பொறுக்கிக் கொண்
திருந்தது. அப் போது
கல் மாதிரிக் கடின மாக
இருந்த ஒரு பழம் கோழியின்
கண்ணில் வந்து விழவே, கண்ணில்
பலமாக அடிபட்டுவிட்டது.
உடனை கோழி அவ்
விடத்தைகிட்டுப் போய் அழுது
கொண்டிருந்தது. அந்த வழி
யாக ஒரு வண்டி வந்தது.
வண்டியிலிருந்தவர்கள் பிரபுக்
கள். அவர்கள் கோழியைப்
பார்த்து, “கோழியே, கோழி
யே! நீ என் அழுச்சிறுய்?” என்று
கேட்டார்கள்.

“சேவல் என் கண்ணைக்
கெடுத்துவிட்டது” என்றது
கோழி.

“சேவலே சேவலே! நீ என்
கோழியின் கண்ணைக் கெடுத்தாய்?”

“இந்த மரம் என் கால் சட்டையைக்
கிழித்துவிட்டது.
அதனால்தான்” என்றது சேவல்.

“மரமே, மரமே! நீ என்
சேவலேன் கால் சட்டையைக்
கிழித்தாய்?”

“ஆடுகள் வந்து மேய்ந்தன.
அதனால்தான்” என்றது மாப்.

“ஆடுகளே, ஆடுகளே! நீக்
கள் என் மரத்தை மேய்ந்தீர்
கள்?”

“எங்களை மேய்க்கும் இடை
யர்கள் எங்களைக் கவனிக்காமல்
விட்டு விட்டார்கள். அதனால்
தான்.”

“இடையர்களே, இடையர்
களே! நீங்கள் என் ஆடுகளைக்
கவனிக்காமல் விட்டுவிட்டார்
கள்ரே”

“எங்கள் முதலாளியம்மா எங்
களுங்கு ரொட்டி கொடுக்க
வில்லை. அதனால்தான்.”

“முதலாளியம்மா, முதலாளி
யம்மா! நீங்கள் என் இடையர்
களுங்கு ரொட்டி கொடுக்க
வில்லை?”

“பன்றி வந்து, மாப்பாளை
யைக் கவிழ்த்துவிட்டது. அதனால்தான்.”

“பன்றியே, பன்றியே! நீ
என் முதலாளியம்மாவின் மாப்
பாளையைக்கவிழ்த்துவிட்டாய்?”

“ஓஙாய் வந்து என் குட்டியைத்
தூக்கிக் கொண்டு ஒடிவிட்டது. அதனால் தான்.”

“ஓஙாயே, ஓஙாயே! நீ என்
பன்றிக் குடியைத் தூக்கிக்
கொண்டு ஒடிவிட்டாய்?”

“எனக்குப் பசிபாக இருந்தது. அதனால் தான்.”

சிறுகதை

“ஓவற்றைம்”

துரை. சுப்பிரமணியன்

இண்டு முன்று மாதங்களாகச் சப்பாததுக்குப் பொலின் பண்ணுத்தினால் தூசிபடிக்கு, ஏற்னவே கழிந்து நாலைந்து இடங்களில் தையல் போட்டு, அறுங்கு முடிந்த ‘லேஸ்’இனால் கட்டப்பட்டிருந்து முருகேசரின் சப்பாதது அந்தச் சப்பாதத்திற்கு ஏற்றதாகவோ என்னவோ அவர் போட்டிருந்த ‘லோக்ஸ்’சும் மழையில் நனிந்தைதப் போல் மடிப்புக்கள் எல்லாம் குலைந்து, சில இடங்களில் தையல்ளாம் அறுங்கு இரண்டு பக்கங்களிலும் இறுக்கிப் பூட்டுவதற்காகத் தூங்கும் ‘பாண்டு’களையும் இருக்கிறதோ இல்லையோவென்ற நினைவை இழந்தைப்போல் சுற்றும் கவனிக்காமல் அவைகளை அப்படியே தொங்கவிட்டுக்கொண்டு அவரது தலையிரும் அங்கும் இங்கும் சிதறி இருக்க பரிபாலன அதிசாரியின் அறைக்குக் கிட்டவங்கு, கதவை மெல்ல நீக்கி, அங்கு யாரும் இருக்கின்றார்களோ என்று பார்க்கின்றார்.

பரிபாலன அதிகாரி, யாரோடு கதைத்துக்கொண்டு இருந்த கைக் கண்டுவிட்டு, திறந்த கதவைத் திறந்ததைப் போல மெல்ல முடிவிட்டு, வெளியில் இருந்த கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டு தான் கொண்டு ஒந்த ‘பைல்களை’ புரட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றார். பரிபாலன அதிகாரியின் ‘மினிற்றைப் பார்க்கப் பார்க்க அதற்கு என்ன எழுதுவதென்றே தெரியாமல் அவரிடமே நேரே சென்று கதைக்கு, தனது பிழைக்கு மன்னிப்புக் கோரலாமென்ற எண்ணாத்தோடுதான் வங்கிருக்கின்றார் முருகேசர், முருகேசர், பதினைந்தோ இருபது வருடங்களுக்கு முதல் எட்டாம் வருட்பு இங்கிலீஸ் படித்துவிட்டு அதற்கு மேல் படிக்க பகிரதப் பிரயத்தனம் செய்தும் அவரால் முடியாமையால், யாராயோ பிடித்து, சில நிக்கு சில கொளுவி, அதன்பின்பு, இந்த வேலையில் சிரங்தரமானதும், ஒரு கலீயாணத்தையும் முடிவு

த்து, வழு பிள்ளைகளையும் பெற் திருக்கின்றார். இவருக்கு இப் பொழுது முப்பத்தாறு முப்பத் தேழு வயதிருக்கும். இவர் அரசாங்க சேவையில் பதி நேரே வருச சேவை செய்திருக்கின்றார்.

பரிபாலன அதிகாரியோடு கதை தாக்க கொண்டிருந்தவர் வெளியேறியதும், முருகேசர் உள்ளே நழைந்தார். உள்ளே தழைந்த முருகேசரைப் பார்த்த அதிகாரி,

“யேஸ் மிஸ்டர் முருகேசு, இந்தப்பைல்களைல்லாம் என்னத் திற்காக இவ்வளவு தாமதம் செய்தனீங்கள். உங்களுடைய ‘லீவ் ரெக்கோட்’ கூட மிகவும் மோசமாக இருக்கின்றது. நீங்கள் வேலையில் அவ்வளவு கவனமாக இருக்கிறதாகத் தெரியவில்லையே”.

“...” — முருகேசர் தனது தவறை அப்படியே ஆமோதித்துக்கொண்டு அதற்கு மன்னிப்புக்கோருவதா அல்லது தனக்கு இருக்கும் ‘திபிக்கல்லீசை’ அதிகாரிக்குச் சொல்லி, தனது தாமதம் தன்னால் ஏற்பட்டதென்றாலும் தவிர்க்க முடியாத தென்று கூறிவிடலாமென்றும் யோசித்து, தனது ‘திபிக்கல்லீஸ்’ தனது வீட்டு விசயங்களோடு மிகவும் தொடர்புடைய

தென்றபடியால் அதை அதிகாரிக்குச்சொல்ல அவருக்கு மனம் கூசியது. எனவே, இனிமேல் தான் ‘பைல்’களை தாமதம் செய்யமாட்டனென்று சொல்லி, ஏற்கனவே ஏற்பட்ட தாமதம் திற்கு மன்னிப்புக்கோரிக்கொண்டு, அதிகாரியின் அறையைவிட்டு வெளியில் வந்தார். வெளியில் வந்த முருகேசர் தனது ‘சீற்’தற நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்க, இடையில் யாரோ அவரை ‘மிஸ்டர் முருகேசு’ என்று அழைச்சும் சத்தம் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தார். திரும்பிப் பார்த்த முருகேசருக்கு நெஞ்சு ‘பக்’கென்றது. போன்மாதம் அடுத்த கிழமை ‘ஓவற்றைம்’ செய்து தருவதாக வாங்கிய ஒரு ரூபாயைத் தான் கேட்பதற்கு அந்த ‘மிஸ்பச்’ களாக கூப்பிடுகின்றாரோ என்று எண்ணிப் பயந்து பயந்து, சென்ற முருகேசர் ‘உங்களுக்கொரு கடிதம் வந்திருக்கு’ என்றதின் பின்புதான் மனம் ஏதோரு நிலைக்கு வந்து, கடிதத்தை வாங்கிக்கொண்டு தனது இடத்திற்குப் போகின்றார். கடிதத்தைப் படித்த முருகேசர், தனது கடைசிக் குழங்கதையைப் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சேர்ப்பதற்கு, அவருடைய மளைவு இந்த முறைச் சம்பளாத்தோடு

இன் அம் ஒரு இருபத்தைஞ்சு ரூபா 'ஒவட்டைம்' செய்து அனுப்பும்படி எழுதியிருந்தாள். அதை மேலோட்டம் விட்ட முருகேசர் அதில் இருபத்தைஞ்சு ரூபா என்று எழுதி யிருந்ததைக் கண்டதும், மேலே படிக்க ஏற்கனவே அவரது மனதில் இருந்த கஷ்டங்கள் இடம் கொடுக்காமையால் அப்படியே மடித்து தனது காற்சட்டைப்பை பக்குள் அடியில் வைத்து விட்டு, தனது வேலையைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

(2)

நாளைக்குப் 'பப்ளிக் கொலி டெ' என்றதை முற்றுக மறந்திருந்த முருகேசர், தனக்கு அருகில் இருக்கும் வீரசிங்க, தனக்கு அடுத்த நாள் 'ஒவற்றைம்' வேலை செய்ய அனுமதி தரும்படி எழுதிப் போட்டதைக் கண்டு விட்டு, தனக்கும் வேலை செய்ய அனுமதி தரும்படி எழுதிப் போட்டு விட்டு பதிலுக்குக் காத்துக் கொண்டிருந்தார். தனக்கு அனுமதி கிடைத்தால், அடுத்த நாள் வந்து வேலை செய்து 'டபிள் ஒவட்டைம்' எடுக்கலாம் என்ற எண்ணம் தான் முருகேசருக்கு. இவர் சினைத்தபடி வேலை செய்வதற்கு அனுமதியளிக்கப்பட்டுள்ள தென்று அதிகாரி எழுதி அனுப-

பிபிருந்தார். அதைப் பார்த்த தம் முருகேசருக்கு நல்ல சங்தாசம். அன்று இரவு அவருக்கு நித்திகரயே வரவில்லை. அடுத்த நாள் காலை ஆறு மணிக்கேதன து கையொப்பத்தை முதன் முதல் வந்து வைத்து விட்ட பெருமையோடு, தனது சிற்றில் வங்கிருந்து கொண்டு தான் 'டபே' பண்ணின பைல் களை ஒவ்வொன்றுக் கொண்டிருந்தார். இடையில், தனது மனைவிக்கு தான் 'ஒவட்டைம்' செய்வதாக வும் இரண்டு மூன்று நாட்களில் அந்த இருபத்தைஞ்சு ரூபா அனுப்பி வைப்பதாகவும் எழுதி முடித்து, என்பலப்பிற்கு அங்கும் இங்கும் தேடிப் பார்த்து விட்டு, கடைசியில் தனக்கு முன் பு வந்த என்பலப் பொன்றை, மறுபக்கம் திருப்பி ஒட்டி, அதற்குள் கடிதத்தை வைத்து விலாசமிட்டு, தான் சாப்பிடப் போகும் பொழுது போடலர் மென்று சேட்டுப் பைக்குள் வைத்து விட்டு மேலும் தொடர்ந்து வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்.

வேலை மும்முரமாகச் செய்து கொண்டிருந்ததினால் கேராம் போனது கூடத் தெரியாமல், இரண்டு மணிக்கு எழுந்து தனது

ங்ரியமும், காரணமும்.

நீதிமன்றம் ஒன்றில், கார் திருடியதாக குற்றம் சாட்டப் பட்ட திருடன் ஒரு வன் சொன்னது:

“கார் ஒரு சடலையில் ஒரு வரும் இல்லாமல் நின்றது. சொந்தக்காரன் இறந்திருப்பான் என்று எண்ணினேன்.”

மேட்டார் கார் ஒன்றைத் திருடியதாக ஒரு வன் மீது வழக்குத் தொடர்ந்தார்கள். நீதிபதி அவனைப் பார்த்து வன் திருடினும் என்று கேட்டார்.

அதற்கு அவன் சொன்ன பதில் இதுதான்?

“பல்லிற்காக வெகுநேரம் காத்துக்கொண்டு நின்று சலித்துப் போனேன். அதனால் தரன் காரை எடுத்துக் கொண்டு போனேன்.”

‘ஓவற்றைம்’ ஆக்கும், “என்று சொல்ல முருகேசரும், “நாங்கள் கொக்மார் இப்படித் தானே உழூங்கவேணும், ‘ஓவற்றைம்’ மும் இல்லையென்டால் நாங்களும் குடும்பம் நடத்தலாமே, மெய்யேயக்கத்சாமி சொல்லுபாப்பம்...” என்று சொல்ல, அதற்குள் கந்தசாமியும், “ஓம் சேர், புன்னொகுடிக்காரர் அப்படித்தானே செய்து ஒரு மாங்கிக் காலத்தைக் கொண்டு போகவேணும்...” என்று முருகேசருக்குத் துணையாகக் கைத்தத்தான். இப்படிக்குத்தைத்துச் சாப்பிட்டு விட்டு, முருகேசர் திருப்பவும் கந்தோருக்கு வந்து தனது வேலைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கார். கை களும் உழூங்குத் தோன்றுக்கொடுக்க இரண்டு கைவிரல்களுக்குத் தன்னும் ஒன்றை பொற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். முறித்து விட்டு, நாரியை நிமித்தசிக்கவில் இருந்த மணிக்கூட்டைப் பார்த்தார். மணி ஏழு ஆகிவிடவேப்பெல்களை எடுத்து அடிக்கி வைத்து விட்டு, கந்தோரைப் பூட்டித் திறப்பைக் கொண்டு போய்க் கொடுக்க வேண்டிய இடத்தில் கொடுத்து கோத்தையும் போட்டு விட்டு, தனது போடிக்குக்குச் சென்று விட்டார் முருகேசர்.

வழக்கமான ‘எக்கவுண்டு’ தடைக்குப் போய் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார். சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, இவருக்கு வழக்கமாகச் சாப்பாடு போடும் கந்தசாமி, “என்ன சேர் இண்டைக்கு ‘பய்னிக் கொலிடே’யிலும் வேலை செய்யி றிய ஸௌர, உங்களுக்கென்ன

பரிபாலன அதிகாரி, தனது ‘இன்’ ரேக்குள் கிடந்த ‘பைல்’, களைக் கவனி த்துக் கொண்டு போகும் பொழுது, முருகேசின் கையெழுத்தில் ஏதோ எழுதிக் கிடந்த தைக் கண்டு எடுத்து வரசித்தார். அதில் தனக்கு ‘பப்ளிக் கொலிடே’யில் வேலை செய்ய அனுமதி ஏற்கனவே தந்தராகவும் அதன்படி தான் வந்து காலை 6 மணி கொடங்கி மாலை 7 மணி வரை வேலை செய் ததாகவும் அதற்கு ‘ஹவற்றைம்’ தரும்படியும் அதற்காய ‘வவுச்சர்’ இனை தகிருபபதாகவும் எழுதியிருந்தது. அதைப் படித்துப் பார்த்த அதிகாரி, உடனே அந்த ‘வவுச்சரில்’ மிஸ்டர் முருகேசுக்கு, பப்ளிக் கொலிடேயில் வேலை செய்ய உத்தரவு கொடுத்தது’ உண்மையென்றும் அது, அவரது வேலைகள் ஏற்கனவே கவனிக்கப்படாமல் இருந்தமையால், அதைக் கவனித்து, ‘அப்ருடீற்’ ஆக்குவதற்கே அனுமதி வழங்கப்பட்டது. அப்படிக் கவனிக்கமல் இருந்த வேலை களுக்கு இவ்வேற பொறுப்பென்றும், இவர் அடிக்கடி ஊருக்குப் போவதற்காக லீவு எடுத்ததே அதற்குக் காரணம் என்றும் அதனால் அவருக்கு ‘ஹவற்றைம்’

கொடுக்க முடியாமல்க்கு வருந்து வகைவும் எழுதிக் கைபொறப்ப மிட்டுத் தனது ‘அவுட்’ ரேக்குகள் போட்டு விட்டார்.

தனது ‘வவுச்சரை’க் காண வில்லை யென்று காத்துக்கொண்டிருந்த முருகேசர், மேல்ல எழுந்து சென்று அதிகாரியின் ‘பியோனீ’ப் பிடித்து தனது ‘வவுச்சரின்’ கிலைமையைப் பார்த்துச் சொல்லச் சொன்னார். பியோன், அதிகாரியின் ‘அவுட் ரேஷைக் கிளறி, முருகேசின் வவுச்சரைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.

பியோன் கொண்டிவந்த வவுச்சரைப் பார்த்த முருகேசரின் இதயம் கிழித்து கிதற, அதை ஏழுட்டாக மடித்துக் கிழித்து ஊத்தைக் கூடைக்குள் போட்டு விட்டு, தனது வெப்பியாரத்தை பியோனுக்குக் காட்டிக் கொடுக்காதவராக இது ஒரு ‘சிம்பிள் மற்றர்’ என்பதைப் போல் கண்ணிலுக்கு, ஒரு பிளேன்ரிக்கு படிகளில் இறங்கிப் போகின்றார். அவரது இதயத்தில், அதிகாரி எழுதிய ‘றிக்ரெம்’ என்ற ஆறு ஆங்கிலச் சொற்களும் ஈட்டிகளாக இன்னும் குத்திக் கொண்டு தான் நிற்கின்றன.

ஜனநாயகம்

யே. பெ.

தின்னுவதற்கு இரை தேடி அலைந்த ஒரு கொக்கு, ஒரு குளத்தை வந்தடைந்தது. அக்குளத்தில் தூங்கி இருந்து கொண்டது. அக்குளத்தில் மீன்கள் கூட்டம், கூட்டமாய் ஓடி, ஓடி நீந்தித் திரிந்தன. அவை கரைக்கு வருவதற்குப் பயந்து, சற்றுத் தூரமாக நீந்திக் கொண்டிருந்தன.

கொக்கு இருந்து யோசனை செய்துவிட்டு மீன்களை அழைத்தது.

“என் அண்பார்ந்த மீன்களே”

அக்குரால் மிகவும் இனிமையாக இருந்தது. அந்த நேசக் குரல் கேட்ட மீன்கள், தம்மை மறந்து கொக்கு இருக்கும் இடத்தை நோக்கி ஓடி வந்தன.

கொக்கு மீன்களை ஆதரவோடு பார்த்தது.

“நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம். இது உங்கள் குளம்; நீங்கள், உங்கள் மனம் போல் இங்கு வாழலாம். ஆடி ப் பாடலாம். விரும்பியதைச் செய்யலாம். கூட்டம் கூட்ட மாகத் திரியலாம். ஏதையும் உங்கள் எண்ண ப்படி பேசிக்கொள்ளலாம். இது ஜனநாயகக் குளம். உங்களுக்கு இங்கு பூரண சுதந்திரம் உண்டு!”

கொக்கு மிகவும் கனிவோடு கூறிமுடித்தது.

அதைக் கேட்ட மீன்கள் மௌனமாக நின்றன.

“என் மௌனம்?”

கொக்கு ஆனந்தத்துடன் கேட்டது.

“நீ சொல்வது முற்றும் சரி! ஆனால் நீ இருந்த இடத்தை விட்டுப் போய்விடு!” ஒரு மீன்குஞ்சு தயவாய்க் கூறியது.

“உஸ்... அதை மட்டும் பேசாதே!”

கொக்கு, ‘லபக்’ கெண்று அந்த மீன்குஞ்சை கொத்தி விழுங்கியது.

வாசகர் பக்கம்

ஆசிரியர் தலையுங்கம், அரை நிர்வாணப் பட்டதிரிசைகளுக்கீர்க்காட்டையழி.

கொக்குவில்.

பி. கனகரெத்தினம்

மலையகமக்களே, பணக்காரப்பத்திரிகைகள் ஒரு போதும் ஏமர்ற முடியாது. மலையக மக்களுக்கு நிலிக்கண்ணீர் வடிப்பீரர் மௌனமாரிருக்க, மலைநாட்டு லட்சமிப் போட்டினபக்கண்டித்து எழுதிய முதற்பத்திரிகையான வசந்தத்தலப் போற்றுகிறோம். அதன் புகழ்வாழ்க!

கல்கா.

கு. ராமச்சந்திரன்

எவ்வளவு போட்டிகள் கைத்தாலும் நிதித்தனமான பத்திரிகைகள் மலைநாட்டாரை ஏமர்ற முடியாது, வசந்தம் நல்ல அடி கொடுத்திருக்கிறது.

பதுளை.

செல்வி, வலிதா வேஹு

கேரமையான, ஆணித்தரமான தலையுங்கம், நங்கியின் கைத் பேரசிகளுக்கு அபாய அறிவிப்பு, கல்யாணசுக்தரம் பற்றிப் பட்டுரை எம்மை வெகுவாய் கவர்ந்தது.

பேராதனை.

எச். இபீத்

முற்போக்கு எண்ணாத்தின் அடிப்படையை உயர்த்துவதில் முன்னிற்கும் உங்கள் பணி உயர்ந்தது.

தர்கா டவுண்.

ஏ. இப்பால்

பல்கலைக் கழகத்தில் பயிலும் 80% மாணவிகள், நங்கியின் சகீர்தத்தில் தங்களைக் கண்டிருப்பார்கள்.

பேராதனை.

க. சுப்பிரமணியம்

மிஸ், சுகிர்தம் நமது நாகரிக அழுகல்தனங்களை காட்டுகிறது, ‘நங்கியின் ஆகங்கிறந்த கைத் திது.

யாழ்ப்பாணம்.

செ. அருமைநாயகம்

நங்கியின் கைத் தன்மையான பல்கலைக்கழக மாணவியரை ஹரன்வே பிரதிபலிக்கிறது.

பேராதனை,

வீமலாவும் தினோகிதிகளும்

கல்யாணசுக்தரம் பற்றி முதலில் தமிழில் வெளியான அருமையான கட்டுரையைப் பாராட்டுகிறேன்.

கண்டி.

க. இராமன்

வசந்தம்

கலை இலக்கிய

மாத இதழ்

கலை இலக்கிய ரசிகர்கள் அனை
வரும் கவுருது வாசிக்கவேண்
இய கலை இலக்கிய மாத இதழ்.

பாலவிஞ்ஞம் பத்தக்ரா

பாலவிஞ்ஞம் பத்தக்ரா
பாலவிஞ்ஞம் பத்தக்ரா
பாலவிஞ்ஞம் பத்தக்ரா

இந்த இதழில்

எழுதியிருப்போர்.

திலோத்தமை பொன்னம்பலம்

அ. ந. கந்தசாமி.

பொனினிக் ஜீவா.

இ. இராசரெத்தினம்.

துரை. சுப்பிரமணியம்.

நாம்ரேஹா -

க. உமாமகேஸ்வரன்.

சாரணாவதயும்.

யோ. பெ.

அலெக்ஸிளஸ்டாப்.

ஓவ்வொரு மாதம் பத்தாம் திகதி
மும் வெளியாகின் றது.

சமுநாட்டின் விறந்த எழுத்தாளர்
கள் மொடாந்து ஏழுதுகின்
றன்றர்.

விலை சதம் 35.

இப் பத்திரிகை ஆர்யர் ஸ்தி, சொழும்புத்துறையில் வசிக்கும்
திரு. டி. செ. கந்தசாமி என்பவரால், யாழ், பூர்வதி அச்சகத்தில்
அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.